

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1889

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ νεωτάτης ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς κ.κ. Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλλ. σχολείων καὶ Ἑλληνοδιδασκάλους ὡς καὶ τὸ Γενικὸν Διευθυντήριον τῶν Δημοτικῶν Σχολείων δι' ἑτέρας ὁμοίας πρὸς τοὺς Δημοδιδασκάλους τοῦ Κράτους, συνιστῶσιν αὐτοῖς τρεῖς ἡμῆς ἔσθ' ἡ «Παιδικὸν Ἡμερησίον» ὡς ἵνα ἀφέλιμον εἰς τοὺς νέους καὶ τὴν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ εἰσαγωγὴν του νοητικῆς καὶ τὰ μάλιστα πρὸς μετάθεσιν ἡμῶν γνώσεων παντοῖαν καὶ πρὸς τρεῖς αὐτοῖς τὴν ἐργασθῶσιν ὡς καταστήσωσιν ἀξιολόγον ὄργανον διδασκαλίας τὸ «Παιδικὸν Ἡμερησίον», πρὸς ὃ ἡ κοινότης ἀνεγνώρισε τὴν μᾶλλον τιμητικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν ὁμοίας γνώσεως περιοδικῶν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

Τῇ ἐπιμετῇ συνεργασίᾳ τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῖν λογογράφων, παιδαγωγικῶν, ποιητῶν καὶ μουσικῶν κ.κ.

ΒΑΛΛΑΒΑΝΗ ΠΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ., ΒΕΡΓΟΥ Β., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ.,
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ., ΚΑΒΑΣΙΛΑ Ι., ΛΕΛΕΚΟΥ Μ., ΜΟΣΧΑΚΗ ΠΝ.,
ΜΙΧΕΝΑΚΗ ΝΙΚ., ΝΙΚΟΛΑΡΑ ΑΝΔ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,
ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΣΚΟΚΟΥ ΚΩΝΣΤ.,
ΚΑΝΑΚΑΚΗ ΝΙΚ., ΛΑΜΠΕΛΕΤ Ν., ΜΠΕΚΑΤΩΡΟΥ Σ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 3, ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ. 3 1/2, ἐν Ρωσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 2

Ἐἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα.

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ»

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀμήρου ἀριθ. 15, ὑπισθὲν τῆς Δυτικῆς Ἑκκλησίας.

Ἐν Κων/πόλει, Βιβλιοδετεῖον κ. Ν. Κ. Γεραρδου, ἐν Γαλατῶν, Περμπτοπάζαρον, Σαχσί χαν Πῶσα ἐπιστολὴ ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸ Παιδικὸν Ἡμερησίον εἰς Ἀθήνας»

ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΟΣΧΑΚΗ

ΤΑ ΤΕΚΝΑ

Συνέχεια (ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους) καὶ τέλος.

Ἔτερον καθήκον τῶν τέκνων εἶναι νὰ τιμῶσι καὶ νὰ σέβωνται τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Καὶ τί δικαιότερον καὶ ἀπλούστερον ἢ ν' ἀπονέμη τις σέβας καὶ τιμὴν εἰς ὅ,τι ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἱερώτερον διὰ τὸν ἄνθρωπον, εἰς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ; Τὸ καθήκον τοῦτο εἶναι τοσοῦτον ἐμρῶτον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ὥστε πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρ' ἅπασιν ἀνεξαιρέτως τοῖς λαοῖς ἀπεδόθη τιμὴ καὶ σέβας εἰς τοὺς γονεῖς, ἢ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀσεβεία θεωρήθη αἰετοῦ ὡς ἐν τῶν μεγίστων ἐγκλημάτων. Τὸ καθήκον τοῦτο ἐπιβάλλει ἡμῖν ἡ συνείδησις, ἥτις ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἐπιτακτικῶς ἐπαναλαμβάνει πρὸς ἡμᾶς μετὰ τοῦ ἠθικοῦ νόμου. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.» Naί, ἂν ἡ ὑπακοὴ εἰς τοὺς γονεῖς ἐν τῇ στενωτέρᾳ τῆς λέξεως σημασίᾳ παύει μετὰ τῆς ὠρίμου ἡλικίας καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν τέκνων, ἢ πρὸς αὐτοὺς ὁμῶς ὀφειλομένη τιμὴ καὶ τὸ σέβας οὐδέποτε παύουσι. Διὰ παντός τοῦ βίου τιμᾶτε, ὦ τέκνα, τοὺς γονεῖς ὑμῶν, καὶ ἐν πάσῃ σοβαρᾷ τοῦ βίου ἀποφάσει ζητεῖτε πάντοτε τὴν γνώμην, τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτῶν. Τιμᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, καὶ ἂν ὡς ἄνθρωποι ἔχωσιν ἰδιοτροπίας καὶ ἐλαττώματα. Καλύπτετε ὡς ὁ Σὴμ καὶ ὁ Ἰακώβ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν γύμνωσιν. Μὴ παροργίζετε αὐτοὺς, μὴ φέρεσθε πρὸς αὐτοὺς ἀποτόμως καὶ ὑβριστικῶς, καὶ ἂν νομίζητε ὅτι ἀδικοῦσιν ὑμᾶς. Μὴ ὑψοῦτε κατὰ τῶν γονέων ὑμῶν χεῖρα βέβηλον, χεῖρα φρονικὴν, ἀναμνησκόμενα ὅτι τὸ τερατωδέστερον καὶ εἰδεχθέστερον τῶν ἐγκλημάτων ὑπῆρξε πάντοτε ἡ πατροκτονία καὶ ἡ μητροκτονία. Τιμᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, καὶ ὅταν διάφορον ἢ ἐκεῖνοι ἔχητε γνώμην. Τιμᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, καὶ ὅταν ὑμεῖς ἀνωτέρην ἢ ἐκεῖνοι κατέχητε παιδείαν καὶ κοινωνικὴν θέσιν, διότι αὐτοὶ ἔταμον εἰς ὑμᾶς τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδείας αὐτῶν αἱ στερήσεις καὶ αἱ κακουχίαι ὑπῆρξαν αἱ βαθμίαι, δι' ὧν ὑμεῖς ἀνυψώθητε. Μὴ ἐπαισχύνεσθε ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ἂν ὑμεῖς ἐπιφανῆ κατέχητε θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐκεῖνοι δὲ ζῶσιν ἐν ἀρχαίᾳ. Εἶναι τι ἀληθῶς τερατωδὲς νὰ περιφρονῆτε ἐκεῖνους, αἵτινες ἐγέννησαν ὑμᾶς καὶ ἐξέθρεψαν, διότι ὑμεῖς οὕτως ἢ ἄλλως ὑπερέχετε αὐτῶν. Ἀποδεικνύεσθε οὕτω ἀληθῶς μικροὶ καὶ ἀνάξιοι τῆς θέσεως ὑμῶν διότι, ἂν τῷ ὄντι εἴσεθε μεγάλοι καὶ ἐπιφανεῖς, οὐδὲν πρὸς ὑμᾶς ἡ σμικρότης καὶ ἡ ἀράνεια τῶν γονέων. Δικαιοῦσθε τὸναντίον νὰ καυχᾶσθε ἐπὶ τούτῳ, διότι τὰ μεγάλα ὀνόματα δὲν φέρουσι πάντοτε μεγάλοι ἄνδρες διότι τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον δὲν δημιουργοῦσι τὰ μέγαρα, δὲν δημιουργοῦσιν οἱ οἰκογενεακοὶ τίτλοι, δὲν δημιουργοῦσι τὰ πλοῦτη καὶ αἱ θέσεις αἱ κοινωνικαί, ἀλλ' ἢ

προσωπικὴ ἀξία καὶ ἀρετὴ. Τιμᾶτε λοιπὸν, ὦ τέκνα, τοὺς γονεῖς ὑμῶν καὶ τιμᾶτε αὐτοὺς μέχρι θανάτου καὶ πέραν τοῦ τάφου. Κοσμεῖτε εὐλθῶς τὸν τάφον αὐτῶν. Τιμᾶτε τὴν μνήμην αὐτῶν ὡς πολυτίμον οἰκογενεακὸν θησαυρὸν, καὶ ἄρετε νὰ ἐπιζῆ ἐν τῷ οἴκῳ ὑμῶν τὸ πνεῦμα αὐτῶν, ἵνα στρεψῆ καὶ εὐλογῆ αὐτόν.

Τὰ τέκνα ὀφείλουσιν ἐν τέλει ν' ἀγαπῶσι τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀμειψόλυτος καὶ διεσθαρμένος ἄνθρωπος, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ἀγαπᾷ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν καὶ οὐδεμίαν ἔχει ἐπὶ τούτῳ ἀξίαν. Καὶ εἶναι ἀρὰ γε ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν ὅτι οὐδεὶς φίλος δύναται ν' ἀγαπᾷ ἡμᾶς πλείότερον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός, μάλιστα τῆς μητρός, ἢς ἡ ἀγάπη εἶναι ὅλη προσφορὰ, ὅλη θυσία; Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν ὅτι οὐδεὶς ἐπὶ γῆς δύναται νὰ ἐξισωθῆ κατὰ τὰς πρὸς ὑμᾶς εὐεργεσίας πρὸς τοὺς γονεῖς, ὅτι αὐτοὶ εἶναι μετὰ Θεὸν οἱ μέγιστοι ἡμῶν εὐεργέται; Ἄλλ' ἡ ἀληθὴς ἀγάπη εἶναι ἀγάπη ἐνεργὸς καὶ ζῶσα. Ἡ ἀληθὴς ἀγάπη δὲν ἐκδηλοῦται μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων. Ἡ ἀληθὴς ἀγάπη συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀποφεύγωμεν πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ βλάψῃ τὸν ὄψ' ἡμῶν ἀγαπώμενον, νὰ πράττωμεν δὲ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ ὠφελῆσθ αὐτόν. Καὶ τοιαύτην ἀγάπην πρέπει νὰ δεικνύετε, ὦ τέκνα, πρὸς τοὺς γονεῖς ὑμῶν. Ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν δι' ὅλου τοῦ βίου. Καὶ ὅταν τὴν καρδίαν ὑμῶν πληρώσῃ ἀγάπη πρὸς συζυγον καὶ τέκνα, καὶ τότε μένει καὶ πρέπει νὰ μένῃ ἐν τῇ καρδίᾳ θέσις ἀγάπης πρὸς τοὺς γονεῖς, διότι ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγάπη πρὸς οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ συγκριθῆ, καὶ οὐδὲν ἄλλο δύναται ν' ἀναπληρώσῃ αὐτήν. Ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν καὶ φεύγετε πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ διαθέσῃ αὐτοὺς κικῶς. Ὅχι, δὲν ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, ὅταν καθ' ἑκάστην διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀδιαφορίας, τῆς ἀνευλαθείας καὶ παρακοῆς λυπῆτε αὐτοὺς καὶ πικραίνητε. Δὲν ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, ὅταν δεικνύσθε ἀνάξιοι τῶν θυσιῶν καὶ κόπων, τῶν προσδοκιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων αὐτῶν ὅταν διὰ τῆς διαγωγῆς ὑμῶν τιτρώσκητε ἀνά πᾶσαν στιγμὴν τὴν καρδίαν αὐτῶν καὶ καθιστᾶτε τὰς ἡμέρας αὐτῶν δυστυχεῖς. Ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, καὶ πράττετε πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τέρψῃ αὐτοὺς. Ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην ὑμῶν δεικνύετε καὶ ἐν πάσῃ μὲν δυσχερείᾳ τοῦ βίου αὐτῶν. μάλιστα δὲ, ὅταν οἱ γονεῖς γρηθασάντες ἔχωσιν, εἴπερ ποτὲ, χρεῖαν τῆς συνδρομῆς ὑμῶν καὶ περιθάλψεως ὑπέστησαν ὑπὲρ ἡμῶν θυσίας ὑπερανθρώπου, ἐκοπίασαν, ἐπόγησαν, ἐμεριμνήσαν ὑπὲρ ὑμῶν δὲν ὑποχρεοῦσθε ἀράγε νὰ πράττητε καὶ ὑμεῖς τὸ αὐτὸ ὑπὲρ τῶν γονέων ἐν τῷ γήρατι αὐτῶν; Περιποιεῖσθε καὶ περιθάλπετε τοὺς γονεῖς ὑμῶν μέχρι θανάτου. Μένετε πιστοὶ εἰς αὐτοὺς κατὰ τὰς τελευταίας καὶ δυσχερεῖς αὐτῶν στιγμᾶς. Καθιστᾶτε αὐτοῖς ἐλαφρὸν καὶ γλυκὺν τὸν προσεγγίζοντα θάνατον διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐνεργοῦ καὶ ζώσης ἀγάπης ὑμῶν. Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου δόξασον πατέρα σου καὶ μητέρα ὡδινὰς μὴ ἐπιλάβῃ μνησθητι ὅτι δι' αὐτῶν ἐγενήθησθε καὶ τί ἀνταποδώσεις αὐτοῖς καθὼς αὐτοὶ (Σαρ. Ζ'. 27) : Εἶναι ἀνεπίδεικτος παντός εὐγενούς αἰσθηματος ἡ καρδία ἐκείνου, ὅστις δεικνύεται ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς πρὸς τὰς χρεῖας τῶν γονέων αὐτοῦ. Διεσθάρη καὶ ἀπεθρησθή ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὑποίου ἀπισθέσθη ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη διότι ἐλησμόνησε καθήκον ἱερὸν καὶ ἅγιον, κατέπνιξεν ἐν ἑαυτῷ αἰσθημα ἐμρῶτον, ὅπερ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀγρίοις διατηρεῖται ἰσχυρὸν καὶ ἀκαταῖνον.

Ἡ ε' ἐντολή, εὐσεβεῖς ἀκραταί, παραγγέλλουσα νὰ τιμῶμεν τοὺς γονεῖς,

υπόσχεται εἰς τοὺς τηρούντας αὐτὴν μακρὸν καὶ εὐτυχὴ βίον. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς». Καὶ ἡ υπόσχεσις αὕτη δὲν εἶνε λέξις κενή· εἶνε ἀλήθεια βεβαιουμένη καθ' ἑκάστην ὑπὸ τῆς πείρας. Εὐλογίας, καθαρᾶς οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας ἀπολαμβάνουσιν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐτίμησαν καὶ μέχρι τέλους ἠγάπησαν τὸν πατέρα αὐτῶν καὶ τὴν μητέρα· κατὰρα δὲ καὶ δυστυχία καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν ἐρίδων καὶ διαιρέσεων δεινὰ πληροῦσι τὸν οἶκον ἐκεῖνων, οἵτινες ἠσεβήσαν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Εἶνε τοῦτο νόμος ἠθικῶς ἐπίσης ἀμετάθετος ὡς πᾶς νόμος φυσικός. Δυνατὸν μὲν νὰ ὑπάρχη, τι τὸ μυστηριώδες ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ, εἶνε ὅμως νόμος ἀπαράβατος. Τέκνα ἀσεβήσαντα πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν δὲν ἀπολαμβάνουσιν οἰκιακῆς γαλήνης καὶ εὐημερίας. Ἡ νομιζομένη ὅτι εἶνε τι ἀδιάφορον, ἂν τις φέρει ἢ μὴ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀσθεστον τὸ ἱερόν πυρ τῆς πίστεως καὶ εὐγνωμοσύνης· ἂν τις τὰς μεγάλας ἠθικὰς ἀρχάς, ὡς αὐτὸς ὁ Δημιουργὸς ἐνέγραψεν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, ἀσυνειδήτως παραβαίνει ἢ εὐσυνειδήτως τηρεῖ; Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ εὐσυνειδήσια εἶνε ἡ βῆσις πάσης ἠθικῆς, ἀρα ἡ πηγὴ ἀληθοῦς εὐτυχίας. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὅστις δὲν εἶνε πιστὸς ἐν τῷ ὀλίγῳ δὲν δύναται νὰ εἶνε πιστὸς καὶ ἐν τῷ πολλῷ, καὶ ὅτι ἅπαν τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἠθικῆς στηρίζεται ἐπὶ τοῦ οἴκου, ἐπὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης καὶ πίστεως. Ναί, καλὸς καὶ εὐσεβὴς υἱός, καλὸς καὶ εὐτυχὴς ἀποβαίνει πατήρ· κακὸς καὶ ἀσεβὴς υἱός, κακὸς καὶ δυστυχὴς ἀποβαίνει πατήρ. Ἐν ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ πληροῦται τὸ τῆς Γραφῆς «Εὐλογία πατρός στηρίζει οἶκους τέκνων, κατὰρα δὲ μητρὸς ἐκρίζοι θεμέλια» (Σιν. γ' 9).

Προσφιλεῖς νέοι, μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὑμεῖς εἰσθε αἱ χρηστότατοι τοῦ ἔθνους ἐλπίδες, ὅτι ἐξ ὑμῶν ἐξαχρᾶται τὸ εὐτυχὲς ἢ δυστυχὲς μέλλον τῆς πατριδος. Δὲν προωρίσθητε, στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ πλοῦτου, τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν γονέων ὑμῶν, νὰ διαγῆτε τὸν βίον ἐν ἀργίᾳ, ἐν ἀκολασίᾳ καὶ τρυφῇ, νὰ καταπνίγητε πᾶσαν ὑψηλοτέραν ἰδέαν, πᾶν γενναϊότερον φρόνημα, καὶ ὡς μόνον ἰδεώδες νὰ ἔχατε τὰς χυδαίας καὶ ποταπὰς τῆς ὕλης ἀπολαύσεις. Εἶνε οἰκτρὸν, εἶνε εἰδεχθῆς, ἡ εὐγενεστέρα τοῦ βίου ἡλικία νὰ γονυπετῇ πρὸ τῆς ὕλης καὶ νὰ λατρεύῃ αὐτήν. Ἀληθὴς νεότης σημαίνει ἐξαρσιν, ἀνύψωσιν πρὸς ἰδεώδη ἀληθῆ εὐγένειαν καὶ νοῦ καὶ καρδίας. Ἄλλ' εὐγένεια ἀληθὴς καὶ ἀσέβεια πρὸς τοὺς γονεῖς εἶνε ἀσυμβίβαστα. Ἀσεβοῦντες πρὸς τοὺς γονεῖς ὑμῶν, κατ' ἀνάγκην θὰ ἀσεβήσητε πρὸς τὸν Θεόν, θὰ ἀσεβήσητε πρὸς τοὺς εὐεργέτας καὶ προστάτας ὑμῶν, θὰ ἀσεβήσητε πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ὑμῶν, δὲν θὰ ἀγαπήσητε τὴν πατρίδα ὑμῶν, δὲν θὰ ἀγαπήσητε αὐτὴν τὴν σύζυγον, αὐτὰ τὰ τέκνα ὑμῶν. Καὶ οὕτω καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν πατρίδα θὰ παρασκευάσητε μέλλον ἄσημον, μέλλον ἄδοξον, μέλλον δυστυχές. Τιμᾶτε καὶ ἀγαπᾶτε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, καὶ ἐν τῇ τιμῇ ταύτῃ καὶ ἀγάπῃ θὰ φθάσητε εἰς τὸν ἀληθῆ ὑμῶν προορισμόν, θὰ ἀποθῆτε τὸ καύχημα καὶ ἡ δόξα τῶν οἰκῶν ὑμῶν καὶ τῆς πατριδος. Ἐγχαρᾶξτε ἀνεξίτηλως ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τοὺς ὠραίους λόγους τῆς Ἁγίας Γραφῆς «Εὐλογία πατρός στηρίζει οἶκους τέκνων, κατὰρα δὲ μητρὸς ἐκρίζοι θεμέλια».

Η ΣΥΚΗ ΚΑΙ Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

(Ἀραβικὴ παράδοσις)

ἰς τὴν βόθρυμον καὶ τρυφηλὴν πολίγυνην Μπλιδάχ, ἔζη ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Γάλλων ἀρὰς τις, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας του Σιντῆς Λακδάρ, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον ὄλον τὸ χωρίον εἶχεν ἐπωνομάσει Τεμπέλην. Θὰ γνωρίζετε βεβαίως ὅτι οἱ Μαῦροι τῆς Ἀλγερίας εἶνε οἱ ὀκνηρότεροι ἄνθρωποι τῆς οἰκουμένης, ἰδιαίτερος ὅμως οἱ κάτοικοι τοῦ Μπλιδάχ. Ἰσως ἴσως ἔνεκα τῆς ὁσμῆς τῶν γλυκυτάτων καὶ ἐκτάκτως μυροβόλων πορτογαλίων καὶ λευόνιων, τὰ ὁποῖα ἐκεῖ ἐν μεγίστῃ ἀφρονίᾳ καλλιεργοῦσιν. Οὐδαίς ὅμως ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ χωρίου ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὀκνηρίαν, νοθερότητα καὶ ἀκηδῖαν τὸν Σιντῆ Λακδάρ. Ὁ ἀξιότιμος οὗτος κύριος εἶχεν ἀνυψώσει τὸ φοβερόν τουτο ἐλάττωμα εἰς ἐπάγγελμα. Ἄλλοι ἐπαγγέλλονται τὸν κεντητήν, τὸν καφεπώλην, τὸν μυροπώλην ἢ ἄλλο τι, ὁ Σιντῆς ὅμως ἐπαγγέλετο τὸν *Τεμπέλην*!

Παρὰ τοῦ πατρός του εἶχε κληρονομήσει κηπᾶριον ὑπὸ τὰς ἐπάλλξεις τῆς πόλεως μὲ λευκοὺς χαμηλοὺς ἐτοιμορρόπους τοίχους, μὲ θύραν ἐξ ἑνὸς μόνου καρφίου κορμακμένην, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐκλείετο, ὀλίγας συκίας, ὀλίγας βανανέως καὶ δύο ἢ τρεῖς λαμπράς πηγὰς στιλβούσας ὑπὸ τὴν γλῶσσαν. Ἐκεῖ διήρχετο τὰς ἡμέρας του ἐξηπλωμένος καθ' ὅλον του τὸ μήκος, σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος μὲ τὴν γενειάδα πλήρη πτερωτῶν μυρμηκῶν. Ὄταν ἐπέινα ἠπλωνε τὴν γειρὰ του ὅπως λάβῃ σῦκον ἢ βανάναν πεσοῦσαν ἐκεῖ ἐκ τῶν ἄνωθεν αὐτοῦ ἐξαπλωμένων δένδρων. Ἀλλὰ ἐὰν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ κόψῃ τὸν καρπὸν ἀπὸ τοῦ κλάδου θὰ προὔτιμα καλλίτερον νὰ ἀποθῆνῃ τῆς πείνης παρὰ νὰ ὑποβληθῆ εἰς αὐτὸ τὸ μαρτύριον!

Τοιοιουτρόπως ἐν τῷ κήπῳ του τὰ σῦκα ἐσθῆνοντο ἐπὶ τῆς συκῆς καὶ τὰ δένδρα ἐφθειρόντο καὶ κατεστρέφοντο.

— Οὐχ ἦττον ἡ ἀκατάσχετος αὕτη ὀκνηρία κατέστησε τὸν Λακδάρ πολὺ δημοφιλῆ εἰς τὸ χωρίον του, οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων τοῦ ὀποῖου τὸν ἐσέβοντο ὡς ἄγιον! Αἱ κυρίαὶ διεργόμεναι πρὸ τοῦ μικροῦ φράκτου τοῦ κήπου του προσεπάθον νὰ ὀμιλῶσι σιγανῇ τῇ φωνῇ διὰ νὰ μὴ τὸν παραξῶσι.

Οἱ ἄνδρες τὸν ἐχαίρειτον μετὰ σεβασμοῦ. Μόνον τὰ παῖδια ἐξεργόμενα καθ' ἑκάστην τοῦ σχολείου ἀνεργάζοντο ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ κήπου καὶ προσεπάθον νὰ διαταράξωσι τὴν ἡσυχίαν τοῦ Λακδάρ φωνάζοντα. «*Τεμπέλη* *Τεμπέλη*» καὶ μετὰ γελῶτων καὶ κραυγῶν ρίπτοντα κατ' αὐτοῦ φλύδες πορτογαλίων.

Πλὴν, Μάταιος κόπος...!

Ὁ Τεμπέλης δὲν ἐμνεῖτο. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον ἐψυθίριζε:

— Ἄλλοιμόνόν σας, τώρα θὰ σηκωθῶ!

Ἄλλ' οὐδέποτε ἠγείρετο.

Ἐν ἀπὸ τὰ μικρὰ ταῦτα παῖδια, τὰ ὁποῖα ἤρχοντο καθ' ἑκάστην, διὰ νὰ ἐμπκίξωσι τοιοιουτρόπως τὸν Τεμπέλην μαγευθὲν πρόπον τινα ἀπὸ τὰ θέλητρα τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου κατελήφθη ὑπὸ τὸσον σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ὡπως

μιμηθῆ αὐτόν, ὥστε μίαν πρῶϊαν ἐδήλωσεν ὀριστικῶς εἰς τὸν πατέρα του, ὅτι δὲν θὰ ἐπήγγαινε πλέον εἰς τὸ σχολεῖον ἀλλ' ὅτι ἤθελε νὰ γίνῃ Τεμπέλης.

— Σὺ Τεμπέλης! . . . ὑπέλαβεν ὁ πατήρ του, ἀρχαῖος κατασκευαστὴς πιπῶν, ἐργατικὸς ὡς μέλισσα, εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἐργαστήριόν του μὲ τὴν πρῶτην φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος.

— Ναί, πάτερ μου, θέλω νὰ γίνω Τεμπέλης, ὅπως καὶ ὁ Σιντῆς Λακδάρ.

— Καθόλου παιδί μου, θὰ γίνῃς κατασκευαστὴς πιπῶν ὡς ὁ πατήρ σου, ἢ γραφεὺς εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Καδῆ ὅπως ὁ θεῖος Ἀλλῆς, ἀλλὰ Τεμπέλην ποτέ δὲν θὰ σὲ κάμω. Ἐλα, ἐμπρός! πηγαίνωμεν ἀμέσως τώρα εἰς τὸ σχολεῖον, εἰ δ' ἄλλως . . .

Τὸ παιδίον ἰδὼν τὸν πατέρα του ὀργισθέντα δὲν ἀντίστη ἀλλὰ προσποιήθη ὅτι ἐπέστη. Πλὴν ἀντὶ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ σχολεῖον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν μαζῶν καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἀποθήκην ἐνὸς ἐμποροῦ ἐμεινεν ἐξηπλωμένον. Μεταξὺ δύο χονδρῶν τεμαχίων ταπήτων τῆς Σμύρνης, παρατηροῦν τοὺς ἀραβικοὺς χρωματιστοὺς φανούς καὶ τὰ κυανὰ χρηματοφυλάκια, τὰ ὅποια ἐλαμπον εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἀναπνέον τὴν διαπεραστικὴν ὀσμὴν τῶν μυροθηκῶν τῆς ροδῆς καὶ τῆς βανανέας.

Τοιοῦτοτρόπως διήρχετο καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τοῦ σχολείου.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ πατήρ ἔλαθε γνῶσιν τοῦ πράγματος καὶ ἐκάλεσε τὸν υἱὸν του διὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ πλὴν μάτην τὸν συνεβούλευσε, μάτην τὸν ἐπέπληξε, μάτην ἐβλασφήμησε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλῆχ, μάτην τὸν ἐξυλοκόπησε. Τίποτε δὲν κατώρθωσε.

Τὸ παιδίον ἐρώναζε μετὰ πεισματος: «Θέλω νὰ ἦμαι Τεμπέλης, θέλω νὰ γίνω Τεμπέλης.»

Μετὰ μάταιον ἀγῶνα καὶ ἀρ' οὐ συνέβουλεύθη τὸν γραφεὴ Ἀλλῆ, ὁ πατήρ ἔλαθε μίαν ἀπόφασιν.

— Ακουσε, λέγει εἰς τὸν υἱὸν του, ἀρ' οὐ θέλεις καὶ καλὰ νὰ γίνῃς τεμπέλης ἀπεφάσισα νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸν Λακδάρ. Θὰ σὲ ἐξετάσῃ καὶ ἐὰν ἔχῃς πραγματικῶς κλίσιν εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὲ κρατήσῃ πλησίον του ὡς μαθητευόμενον.

— Τώρα μάλιστα, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

Χωρὶς νὰ περιμένωσι πολὺ, τὴν ἐπαύριον μετέβησαν καὶ οἱ δύο διὰ νὰ εὐρωσῇ τὸν Τεμπέλην εἰς τὸν κηπὸν του.

Ἡ θύρα ἦτο πάντοτε ἀνοιχτή. Οἱ φίλοι μαζ εἰσῆλθον χωρὶς νὰ κτυπήσωσι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γλῶσσά ἦτο πυκνὴ καὶ ὑψηλὴ, ἐκοπίασαν ὀλίγον ἕως οὗτου ἀνακαλύψωσι τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ περιφράκτου. Τέλος τὸν διέκριναν κοιμώμενον ὑπὸ τὰς σκεῆς ἐν μέσῳ πληθῆος μικρῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια ἐκάθοντο ἀφρόβως ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ.

— Ὁ κύριος μετὰ σοῦ Σιντῆ Λακδάρ! εἶπεν ὁ πατήρ χαιρετῶν μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸ στήθος. Ἴδου ὁ υἱός μου, ὁ ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ Τεμπέλης. Σοὶ τὸν φέρω νὰ τὸν ἐξετάσῃ καὶ ἴδῃς ἐὰν ἔχῃ κλίσιν εἰς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν κρατήσῃς ἐδῶ ὡς μαθητευόμενον καὶ θὰ σοῦ πληρώσω ὅ,τι πρέπει.

Ὁ Σιντῆς Λακδάρ χωρὶς νὰ ἀπάντησῃ τοῖς ἑκαμὲ νεῦμα νὰ καθήσωσιν πλησίον του εἰς τὴν γλῶσσαν. Ὁ πατήρ ἐκάθησεν, ὁ υἱὸς ἐξηπλώθη· τοῦθ' ὅπερ ἦτο ἐν πολὺ καλὸν σημεῖον μεγάλῃς ὀνηρίας. Ἐπειτα καὶ οἱ τρεῖς ἐβλέποντο χωρὶς νὰ ὀμιλῶσιν.

Ἦτο πλήρης μεσημβρία. Καύσων ἀφόρητος. Τὸ πᾶν ἐν τῷ μικρῷ περιφράκτῳ ἐφαίνετο ἡσυχάζον. Δὲν ἤκουε τις ἢ τὸν ἐκ τοῦ ἀέρος κρότον τῶν ἀγρίων σπαρτῶν, τὰ ὅποια διερρήγγυον ἐκεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον τὸν ξηρὸν φλοιὸν τῶν, τὰς πηγὰς κελαιζούσας ὑπὸ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ καταβαρύνοντα τοὺς κλάδους πτηνά, τὰ ὅποια ἐπέτων ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον μὲ θόρυβον ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ ἀνοιγοκλειομένου βιπιδίου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σῦκον ὄριμον ἀπεσπάτο καὶ κατεκύλει εἰς τὴν γλῶσσαν. Τότε ὁ Λακδάρ τείνων τὴν χεῖρα μὲ τὸν πλέον βαρετὸν τρόπον ἔφερε τὸ σῦκον εἰς τὸ στόμα του.

Τὸ παιδίον οὕτε αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλάβασεν, ὅσον ὠραιότερα καὶ ἂν ἦσαν τὰ σῦκα, τὰ ὅποια ἐπίπτον πλησίον του! Ὁ διδάσκαλος διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ παρετήρει ἐκπληκτὰς αὐτὴν τὴν σπανίαν νωθρότητα χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Δύο ὀλόκληροι ὠραι παρήλθον τοιοῦτοτρόπως. Ὁ πτωχὸς κατασκευαστὴς τῶν πιπῶν ἤρχισε νὰ εὐρίσκη τὴν συνέντευξιν ὀλίγον παρατεταμένην, δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ εἶπῃ τι καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους, τὰς κνήμας ἐσταυρωμένας καὶ κατεληγμένους καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν πλήρη θερμότητος καὶ τεμπελιᾶς ἐκείνην ἀτμοσφαιρῆν καὶ ἀπὸ τὴν ὀριστον εὐωδίαν τῆς βανανέας καὶ τοῦ πορτογαλίου.

Αἶφνης, ἰδοὺ μέγα καὶ ὄριμον σῦκον πίπτει ἐκ τοῦ δένδρου καὶ προσκολλάται ἐπὶ τῆς παρεῖας τοῦ παιδίου. Τὶ ὠραῖον σῦκον, μωσχοβόλον καὶ ζακχαρώδες ὡς κηρόπητα! Διὰ νὰ τὸ εἰσαγάγῃ ἐντὸς τοῦ στόματός του καὶ τὸ καταβροχθίσῃ ἐχρειάζετο μόνον, νὰ τὸ ὠθήσῃ ὀλίγον διὰ τοῦ δακτύλου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ εὐρίσκον ἀρκετὰ ἐπίμονον ἔμεινεν λοιπὸν τὸ παιδίον ἀκίνητον εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν μὲ τὸ σῦκον εἰς τὴν παρεῖαν.

Ἐπὶ τέλος ἐπειδὴ ἡ ἐπιθυμία του διὰ νὰ φάγῃ τὸ σῦκον ὑπῆρξε πολὺ μεγάλῃ, ἔκαμνε νεῦμα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἰς τὸν πατέρα του λέγων συνάμα εἰς αὐτὸν δι' ἰκετευτικῆς φωνῆς. «Πατέρα, βάλε τὸ σῦκον εἰς τὸ στόμα μου».

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Σιντῆς Λακδάρ ἔρριψε μακρὰν τὸ σῦκον, τὸ ὅποιον ἐκράτει καὶ ἀπευθυνόμενος μετ' ὀργῆς πρὸς τὸν πατέρα.

«Αὐτὸ τὸ παιδί μοι ἔφερες διὰ μαθητευόμενον; Αὐτὸ εἶνε διδάσκαλός μου. Αὐτὸ πρέπει νὰ μοῦ δώσῃ μαθήματα!»

Ἐπειτα γονυπετήσας καὶ σκύψας χαμαὶ τὴν κεφαλὴν ἐρώνησε πρὸς τὸ πάντοτε ἐξηπλωμένον παιδίον.

«Σὲ χαιρετῶ, πάτερ τῆς ὀνηρίας!»

Καὶ τὰ παιδιά ἐνίοτε ἔχουν ἐλαττώματα μεγαλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ διὰ τοῦτο, μήπως ἐπιταί, ὅτι εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιοκατάκριτα, ἀρ' οὐ ταῦτα μὲν δύνανται κάλλιστα νὰ διορθωθῶσι, ἐνῶ ὅταν αὐξηθῶσι τὴν ἡλικίαν θὰ ἦνε ἴσως ἀδύνατος καὶ ματαίᾳ πλέον πᾶσα προσπάθεια.

Τὴν ἀστείαν ἀραβικὴν παρέδωσαν ἄς κρίνῃ ἕκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῆς προθυμίας του, καὶ ἂν ἀγαπᾷ, ἄς γείνη καὶ τεμπέλης. Ἴσως εὐρὴ ἀπόλαυσιν τινα, δὲν τῷ ἐγγνώμεθα ὅμως διὰ τὰς συνεπείας!

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

Πρὸ τῆς ἁγνῆς Μαρίας
 Μετ' ἄκρας εὐλαβίας
 Τὰ βήματα ἄς φέρωμεν,
 Κ' εἰς τὴν μεπτὴν παρθένον
 Ἄπο καρδίας αἶνον,
 Παιδιά, ἄς προσφέρωμεν.

X

Εἰς τὴν ὑπεραγίαν
 Εἰς πᾶσαν δεσπότην
 Εὐέλπιδες προστρέχομεν
 Ὅτι αὐτὴν καὶ μόνον
 Εἰς θλίψιν καὶ εἰς πόνον
 Παρηγορίαν ἔχομεν.

N. A. K.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΑΙΓΝΙΑΙ ΚΑΙ ΓΛΥΚΟ

Ἡ μαμά τοῦ Χαρίλαου ἐξήλθεν ὁ Χαρίλαος
 εὐφρόνως καὶ παίζει ἡσυχῶς μετὰ τὴν σφοδρὰν.

Μία σφοδρὰ εἶνε πολὺ μονότονος,
 ὅταν δὲν ἔγῃ κανεὶς ἄλλον σύντροφον
 ἐκτός αὐτῆς. Διὰ τὴν ἔστραψε τὴν κεφα-
 λὴν τοῦ ὁ Χαρίλαος: Διὰ τί παρατηρεῖ
 τὸ βάζο ἐκείνο τοῦ γλυκοῦ;

Ὁ καυμένος ὁ Χαρίλαος! Δὲν ἠδυνήθη ν'
 ἀντισταθῆ εἰς τὸν πειρασμόν. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ ανοι-
 κτὸν περὶ τοῦ ἡ μαμά τοῦ, ἰπιστρέφουσα ἐκ
 τῆς ἀγορᾶς, τὸν βλέπει!

Πῶς! ὅχι μόνον λαίμαργος, ἀλλὰ
 καὶ ψεύστης ἀκόμη; Ἄλλοίμονον! Ὁ
 Χαρίλαος δὲν ἔγλυψε καλὰ τὰ δάκτυλά
 του, τὰ ἔποιε τὸν προδίδου.

Διὰ τοῦτο κατεδικάσθη νὰ φάγῃ μόνος,
 εἰς ἕνα σκαμνάκι, καὶ δὲν θὰ φάγῃ
 οὐκ αἶμα φρούτα μετὰ τὸ φαγητόν. Καὶ
 ἰδῆτε πῶς ὁ μικρὸς τοῦ ἀδελφοῦ εἶνε
 δυσχεραστῆμένος ἀπὸ τὴν κακίαν τοῦ
 διαγωγῆν. **Μεγ. Κ...**

Σημ. Π. Π. - Τὰ λεηθέντα μέχρι τοῦ-
 δε γινώσκοντες δὲν ἐλιθώθησαν ἐπ' αὐτῶν
 ὡς ἄλλοι ἀγατῶντες.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΕΥΔΕΥΤΗΣ

Μιά φορά εἰς ἓνα δάσος ἦτανε ἡ λεοντάρη καὶ δὲν ἐνόταγε κανεὶς νὰ πάη ἐκεῖ νὰ κόψῃ ξύλα· ἂν ἐπήγαινε καὶ κανεὶς, ἐπήγαινε κρυφᾶ ἀλλόγῃ ἀπὸ τὸ λοντάρη.

Ἐνας γέρονς ὅμως ἐπήγαινε συχνὰ ἐκεῖ εἰς μιὰ ἄκρη καὶ ἐκοθε ξύλα, ἐφόρτωνε τὸ βασταγὸν του καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι του. Τὸ γέρον τούτου τὸν ἐβλεπε πολλαῖς φοραῖς τὸ λοντάρη, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέειραζε. Μιά ἡμέρα ὅμως τοῦ μίλησε καὶ τοῦ εἶπε «ἔλυ δὴ νὰ καθίσωμε νὰ κουβεντιάσωμε μὴ φοβᾶσαι, δὲ σὲ πειράζω».

Ὁ γέρονς ἐτρόμαξε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ· εἶλεγε μὲ τὸ νοῦ του :

«Μπροστὰ νὰ πάω σκιαζομαι,
»πίσω νὰ πᾶ' φοβᾶμαι».

Πάλι ὅμως τὸ λοντάρη τοῦ μίλησε νὰ πάη ἐκεῖ. Ἐπῆγε τέλος πάντων, ἐκάθισε καὶ εἶπανε πολλά. Τοῦτο γινότανε καθ' ἡμέραν· ἐθάρρυνε πλέον ὁ γέρονς ἔγιναν φίλοι.

Μιά ἡμέρα λοιπὸν, ἐν ᾧ ἐλέγανε τοῦτο καὶ κείνο, ἐν ᾧ τὸ λοντάρη κἄπως ἐφάνταζε τὸν ἑαυτὸ του, τοῦ λέει ὁ γέρονς ἔλα καλὰ τὰ χεῖς· ἓνα ὅμως δὲν ἔχεις καλὸ.

— Ποῖο, λέει τὸ λοντάρη.

— Μὲ συγχωρεῖς, λέει ὁ γέρονς· βρωμᾶει τὸ στόμα σου.

Τοῦτο τοῦ κακοφάνη πολὺ τοῦ λονταριού, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα κείνη τῇ στιγμή. Ὅταν ὅμως ὁ γέρονς ἐσηκώθη νὰ φύγῃ κατὰ τὴν συνήθειάν του, τοῦ λέει τὸ λοντάρη: Πάρε τὸ τσεκούρι σου(1) καὶ βάραιε μιὰ τσεκουριά εἰς τὸ κορμὶ μου.

— Ὁ γέρονς δυσκολευότανε ὁ φτωχός· πῶς νὰ βαρῆσω εἶλεγε.

— Βάραιε, τοῦ λέει τὸ λοντάρη· γιὰτί.

— Θέλοντας μὴ θέλοντας λοιπὸν ὁ γέρονς βάρεσε τὴν τσεκουριά εἰς τὸ λοντάρη.

Τότε τοῦ λέει: Ἄη, εἰς τὸ καλὸ τώρα.

— Ἐφυγε λοιπὸν ὁ γέρονς καὶ ἔκανε καιρὸ νὰ πάη εἰς τὸ δάσος ἀπὸ τὸ φόβου του.

(1) Τσεκούρι λέγουσιν οἱ ἀγρόται τὸν πέλεκυν, τὴν δὲ διὰ τοῦ πελέκειος πληγὴν τσεκουριά.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τὸ λοντάρη ἀγλείψε ἀγλείψε μὲ τὴ γλώσσά του τὴν τσεκουριά τὴν ἐγιατρεύσε. Ἀς ἀφήσωμε τὸ λοντάρη καὶ ἀς ἔλθωμε εἰς τὸ γέρον.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔκαμε καιρὸ νὰ πάη εἰς τὸ δάσος ὁ γέρονς, λέει μιὰ ἡμέρα ἀς πάω νὰ ἰδῶ τί γίνεται ὁ φίλος μου· ἐπῆγε, ἀλλὰ μὲ φόβου πάντοτε. Ἐκεῖ τὸν εἶδε τὸ λοντάρη καὶ τοῦ λέει: ἔλα δὴ· ἐπῆγε. Τί γίνεσαι τόσο καιρὸ, τοῦ λέει, πῶς δὲν ἤρθες νὰ κόψῃς ξύλα :

— Εἶχα ἔως τώρα, λέει ὁ γέρονς, καὶ γιὰτὸ δὲν ἤρθα.

— Ἀς εἶνε, λέει τὸ λοντάρη. Γιὰ κῦττα, τοῦ λέει, τί γίνεται ἡ τσεκουριά.

— Κυττάει· δὲ βλέπω τίποτα, λέει ὁ γέρονς.

— Βλέπεις, λέει τὸ λοντάρη, ἡ τσεκουριά ἐγιατρεύθη· ὁ λόγος ὅμως ποῦ εἶπες δὲ γιὰτρεύεται. Πρέπει λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, γέροντά μου, νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικὸς καὶ εἰς τὴς συναναστροφὰς του καὶ εἰς τοὺς λόγους του.

ΛΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Μ. ΛΕΛΕΚΟΥ

Δεινὸν ἢ ἀμάθεια.

Ἀνθρωπος ἀγράμματος, ἐβλῶν ἀπελέκτων.

Ἐξηγουμένους τις τὸ :

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Οὐλομένην κλπ. ἔλεγε :

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Μῆνος ἐκαθότανε, ὡ θεά, εἰς τὸ παράλιον ὁ Ἀχιλλεύς διὰ τὴν Ἑλένην.

Τὰ στοιχεῖα Μ καὶ Θ βλέποντες οἱ ἀγρόται χωρίου τινὸς ἐνθα τε καὶ ἐνθα τῆς Παναγίας ἤρνούον τί ἐννοοῦσι, τί λέγουσι καὶ πολὺ ἠδημόνου. Ὅθεν ἀπεφάσισαν καὶ ἠρώτησαν ἑορτὴν τινὰ ἅμα ἐξεληθόντες τῆς ἐκκλησίας τὸν ἱερέα, ὁ δὲ ἱερεὺς ἀπαντῶν εἶπεν :

— Ὡ μωροὶ καὶ τυφλοὶ, δὲν ἐννοεῖτε τί λέγει τὸ Μ καὶ τὸ Θ ; *Νὰ Μητροπολίτουρας λέει*

Δύο νεανίσκοι ὠνησάμενοι ἐκ τινος ὀψοπωλείου πλακούντιον εἶπαν ὁ μὲν ἀπότισον, ὁ δὲ ἀμοιρῶ.

— Οὐκ ἔστιν ἀμυρὸν, ὑπέλαθεν ὁ ὀψοπωλῆς, οὐ.

Δικαστὴς ἐλεγέ ποτὲ τινι ἐρωτωμένῳ συνεδριάσεως ὄρχ· Λέγε ἢ διατάξεις ;

— *Δὲν νοσταζῶ*, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτώμενος.

Τοιαῦτα καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις

οἶον

« Ἀγροίκου τινὸς ὑπερπλησθέντος καὶ κακῶς ἔχοντος ὡς ἠρώτα αὐτὸν ὁ ἰατρός μὴ ἐξ ἔμετον εἰδείνησεν, οὐκ ἔγωγε, εἶπεν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν ».

« Πτωχῆς τινὸς τὴν γαστέρα πονούσης ἐπεὶ ὁ ἰατρός ἐπυθάνετο μὴ ἐν γαστρὶ ἔχει, πῶς γε, εἶπε, τριταίαν μὴ βέβρωκίαν :

ΜΙΧΑΗΛ ΛΕΛΕΚΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ἡ κρίμα νὰ εἶναι οἱ ποντικοὶ τόσο καταστρεπτικοί νὰ ἐγκαθίστανται εἰς τὰς ἀποθήκας μας, εἰς τὰ δουλάπια μας, καὶ νὰ κατατρώγῃσι τὰ ἀσπρόρουγά μας καὶ τὴν τροφήν μας· ἀνευ τούτων θὰ τοὺς ἠγαπῶμεν διὰ τὴν λεπτότητά των, τὸ πνεῦμα των, τὴν ἐρευρετικότητά των καὶ ἀκόμη διὰ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀφροσύσεως.

Γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν τοῦ τυφλοῦ ποντικοῦ :

Μαθητὴς τις εἰργάζετο ἡσυχῶς εἰς τὸ δωμάτιόν του· πρό ὀλίγου εἶχε κἀκεῖ τὸ πρόγευμά του, καὶ εἶχον πέσει ἐπὶ τοῦ πατώματος ψυχία τινὰ ἄρτου.

Ἐλαφρὸς κρότος τὸν ἔκαμε νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς· ἦτο εἰς νέος ποντικός, ὁ ὁποῖός εἶχεν ἐκβάλει τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ μίαν ὀπήν.

Ἄρῳ ἐπεθεώρησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸ δωμάτιον καὶ τίποτε δὲν τῷ ἐφαίνετο ὑποπτον, εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν ὀπήν του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγου τὸν εἶδε πάλιν ἀναφανέντα καὶ σύροντα ἓνα γέροντα ποντικὸν ἀπὸ τὸ αὐτί.

Κατόπιν ἐσύναξε τὰ ψυχία τοῦ ἄρτου καὶ ἦλθε καὶ τὰ ἐτοποθέτησεν ἐνώπιον τοῦ γέροντος.

Ὁ μαθητὴς παρετήρησεν τότε ὅτι ὁ ποντικός οὗτος ἦτο τυφλός· ὁ δὲ μικρὸς τοῦ τὸν ἔτρεφε !

Δὲν εἶνε τοῦτο παράδειγμα ἐξαιρετικὸν οὐκίης στοργῆς :

Θὰ σᾶς διηγηθῶ ἄλλο παράδειγμα ὅπως διόλου διάφορον, ὅσον ἀφορᾷ τὰ μικρὰ ταῦτα ζῶα.

Κυρία τις εἶχεν εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς ἀρκετῆν προμήθειαν ἐλαίου πρώτης ποιότητος, εἰς φιάλας κενλισμένας μετ' περγαμνῆν· τὰς ἐφύλαττε δι' ἐξαιρετικὰς περιστάσεις.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον δὲν τὰς ἐχρειαζόντο καὶ δὲν τὰς ἐζήτησαν· ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἡ ὑπερέτρια, ἡ ὁποία ἦλθε νὰ ζητήσῃ ἐλαιον, εἶρε. . . Τί νομίζετε :

Εὔρεν ὅτι ὄλαι αἱ φιάλαι εἶχον ἀνοικθῆ καὶ ὅτι ἀρκετὸν ἐλαιον εἶχε χαθῆ.

Καὶ ποῖος τὸ εἶχε πάρει : Οἱ ποντικοί· οἱ ποντικοί, οἱ ὁποῖοι ἀφῆρσαν τὴν περγαμνῆν καὶ οἱ ὁποῖοι γνωρίσαντες ὅτι ἐκεῖνος, τὸ ὁποῖον ἐνέλειον αἱ φιάλαι ἦτο κἀκεῖ τι καλόν, τὸ οἰκαιοποιήθησαν χωρὶς νὰ ζητήσωσι τὴν ἄδειαν ἀπὸ κανέναν.

Ἦρχισαν λοιπὸν πρῶτον νὰ κατατρώγῃσι τὴν περγαμνῆν διὰ ν' ἀνοίξωσι ὀπήν.

Ἔως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκόλον· ἀλλὰ κατόπιν : Τί ἔπρεπε νὰ κάμωσι διὰ νὰ πῶσι τὸ ἐλαιον :

Τὸ στόμιον τῆς φιάλης ἦτο πολὺ στενόν, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ βυθίσωσι τὴν κεφαλὴν.

Πῶς νὰ κάμωσι λοιπὸν : πῶς νὰ καταπιῶσιν τὸ ἐλαιον τὸ ἐγκεκλεισμένον εἰς τὰς φιάλας :

Ἰδοὺ τινὰ τρόπον ἐραντάσθησαν.

Εἰς ποντικὸς ἀνεργιχῆθῃ εἰς τὴν κορυφὴν μιᾶς φιάλης, εἰσῆγαγε τὴν οὐράν του εἰς τὸ ἐσωτερικόν αὐτῆς καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ μουσκεύσῃ εἰς τὸ ἐλαιον.

κατόπιν τὴν ἔσυρε ἔξω μουσκευμένην ἀπὸ ἐλαιον, ἕκαστος δὲ ἐκ τῶν συντρόφων προσερχόμενος εἰλεγεν αὐτήν.

Ὅταν οὗτος ἐχόρταινε ἤρχετο ἡ σειρά ἄλλου.

Μετὰ τινὰ καιρὸν, ὅταν ὁ πρῶτος ποντικὸς ἐκουράζετο νὰ ἦναι προμηθευτὴς, ἐκάλεε ἄλλον, ὁ ὁποῖός ἐλάμβανε τὴν θέσιν του.

Ὅτε δὲ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ περιεχομένου κατήρχετο οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ οὐρά τοῦ προμηθευτοῦ, ἤνοιγον ἄλλην φιάλην. Δὲν θαναμάζετο λοιπὸν τὴν ἐρευρετικότητά των ζώων τούτων !

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον διὰ τὴν ὑπερέτριαν. Αὐτὴ ἀνακαλύψασα τὴν πανουργίαν των, ἔλαβε τὸ σάρωθρον, τοὺς ἐξεδιόξε καὶ ἓνα μάλιστα τὸν ἀρῆκε νεκρὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους !

Εὐτυχῶς τινὲς κατώρθωσάν νὰ διαφύγῃσι τὸν κίνδυνον καὶ εἶμαι βέβαια ὅτι ἐξηκολούθησαν πράττοντες τὰ αὐτά. — Δὲν ἀμφισβῆλω δὲ ὅτι καὶ ἐξ ὑμῶν θὰ ὑπῆρξέ τις θύμα των μικρῶν τούτων ζώων.

Εἰρ. Κ. . .

ΠΩΣ ΕΠΛΟΥΤΗΣΕΝ Ο ΡΟΤΣΙΔΔ

Ὁ βαρώνος Ῥότσιδδ, ὁ πατήρ, εἶχεν ἀναγράψει ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ τραπέζιτικῆς του καταστήματος τὰς ἐξῆς περίεργα παραγγέλματα :

1. Ἐγε ζεῖ ἀρωγὸν τῶν θεῶν. (I. Φ.)
2. Ἐξέταζε σπουδαίως τὰς λεπτομερείας τῶν ὑποθέσεων σου.
3. Ἐσο εὐκίνητος εἰς πᾶν πρᾶγμα.
4. Σκέπτου καλὰ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀποφάσιζε ταχέως.
5. Τόλμα νὰ προχωρῆς.
6. Ὑπόμεινε ἡσυχῶς τὰς δυσχερείας.
7. Πάλας γενναίως ἐν τῇ ζωῇ.
8. Ἡ ἀκεραιότης σου ἔστω ἱερὰ.
9. Μὴ ψεύδου ποτὲ εἰς τὰς ὑποθέσεις σου.
10. Μὴ κάμῃς ἀνωρελεῖς γνωριμίας.
11. Μὴ δοκιμάζῃς ποτὲ νὰ φανῆς ἀνώτερος ἀπ' ὅ,τι εἶσαι.
12. Πλήρωνε ταχέως τὰ χρεῖά σου.
13. Μάθε νὰ θυσιάζῃς χρήματα, ὅταν πρέπη.
14. Ἀπόφευγε τὰ πνευματικῶδη ποτά.
15. Χρησιμοποιοῦ καλῶς τὸν χρόνον σου.
16. Μὴ βασίζῃσαι εἰς τὴν τύχην.
17. Ἐσο εὐγενὴς πρὸς ὅλους.
18. Μὴ ἀποθαρρύνῃσαι ποτὲ.
19. Ἐργάζου δραστηριῶς καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς.

Ἐκ τοῦ τραπέζιτικῆς γραβίου τοῦ κ. Ἰω. Φωκίου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΕΡΤΙΝΑ

αὐο διαμαχομένων ὁ τρίτος κερδίζει.

Δύο παιδία συνεβάδιζον εἰς τόπον κατάρυτον ἐκ διαφόρων ὀπωροφόρων δένδρων αἴφνης τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν βλέπει ἐπὶ τινος καρυδιᾶς ἕνα κάρυον καὶ τὸ δεικνύει εἰς τὸν σύντροφόν του· πάραυτα δὲ ἤρχισεν πυκνὸς λιθροβλισμὸς κατὰ τοῦ καρύου, τὸ ὅποιον κτυπηθὲν ὑπὸ λίθου τινος τοῦ δευτέρου ἔπεσε κάτω. Τότε ἀντὶ νὰ μοιράσωσιν αὐτὸ καὶ λάβῃ ἕκαστον τὸ μερίδιόν του, οἱ δύο μικροὶ πλεονέκται ἤρχισαν νὰ ἐρίζωσι ποῖος ἐκ τῶν δύο νὰ τὸ λάβῃ· καὶ τὸ μὲν ἐν ἰσχυρίζετο δεὶ ἀνήκει εἰς αὐτὸ, διότι τὸ ἀνεκάλυψε, τὸ δὲ ἄλλο διότι τὸ ἐκρήμνισε. Νεανίσκος τις διερχόμενος ἐκεῖθεν, ἀφῶ ἔμαθε τὴν αἰτίαν τῆς ἐριδος· ποῦ εἶναι, λέγει, τὸ καρύδιον, τὸ ὅποιον προσεβαίε τὸσον θύροβον; δόσατέ μου αὐτὸ διὰ νὰ ἀποφασίσω εἰς ποῖον ἀνήκει. Ἀφῶ δὲ ἐδόθη εἰς αὐτὸν τὸ καρύδιον καὶ τὸ ἐδιχοτόμησεν εἰς δύο, εἶπε: τὸ μὲν ἐν μέρος τοῦ κελύφους ἀνήκει εἰς τὸν πρῶτον, διότι τὸ ἀνεκάλυψε, τὸ δὲ ἄλλο, εἰς τὸν δεύτερον, διότι τὸ ἐκρήμνισε, καὶ ἀφῶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ἕνα ἐν μέρος τοῦ κελύφους, προσέθεσε γελῶν: ἡ δὲ καρδιά ἀνήκει εἰς ἐμὲ, ὡς μισθὸς διὰ τὸν κόπον τῆς διαδικασίας μου, καὶ εὐθὺς τὴν κατεβρόχθισεν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν παιδίων, τὰ ὅποια ἔμειναν σιωπηλὰ καὶ μὲ στόμα ἀνοικτόν.

Ἄλλη εὐφυΐα καλοῦ ἡρώου

Ἐπειδὴ ὁ εὐφυὴς καλόγηρος ἐπανειλημμένως εἶχε ματαιώσει τὰ ἐπιβουλά σκεδὰ τοῦ μεγάλου βεζύρου, αὐτὸς ὀργισθεὶς διέταξεν αὐτὸν νὰ τῷ εἰπῇ τὴν θάραγγ ὅ θεὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ καλόγηρος σκεφθεὶς ὀλίγον καὶ μειδιάτας ἐδέχθη τὴν πρότασιν εὐχαρίστως. Ζητήσας δὲ πινάκιον γάλακτος, καὶ τεμάχιον ἄρτου, ἀφῶ τὸν διήρξεν εἰς ἄλλα δύο ἰσομεγέθη τεμάχια, εἰπὼν εἰς τὸν βεζύρον νὰ λάβῃ

καὶ αὐτὸς ἐν τεμάχιον, καὶ νὰ κάμῃ ὅ, τι ἰδῇ αὐτὸν νὰ κάμῃ. εἰάν θέλῃ νὰ μάθῃ, ἐκεῖνα, τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖ· ἐνῶ δὲ ἀμφοτέροι ἐτριψαν τὸν ἄρτον εἰς τὸ γάλα, ἤρχισαν νὰ τρώωσιν. Αἴφνης ὁ καλόγηρος κτυπᾷ τὸν βεζύρον εἰς τὸ χέρι μὲ τὸ κουτάλι τοῦ λέγων: αὐτὸ τὸ ψωμὶ ποῦ ἐπήρξεν, εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἐτριψα ἔγω, φρόντισε, παρακαλῶ, ἐξοχώτατε, νὰ εὐρῆς τὸ ἐδικόν σου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ βεζύρος ὠμολόγησεν, ὅτι τοῦτο ἦτο τῶν ἀδυνάτων ἀδυνατον, ὁ καλόγηρος τῷ λέγει τότε θριαμβευτικῶς: ἐνῶ σὺ δὲν γνωρίζεις πράγματα, τὰ ὅποια εἶνε ἐμπροσθεν εἰς τὰ μάτια σου, πῶς θέλεις νὰ ἤξεύρω ἔγω τί τρώγει ὁ θεός, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται διόλου;...

Ἡρακλῆς Γ. Μαρούνη

Ἐρρῖκος ὁ τέταρτος συναντήσας ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ ἀνθρωπίνου τινος πενιχροῦ ἐξωτερικοῦ ἠρώτησεν αὐτὸν εἰς τίνα ἀνήκει.

— Εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπήντησεν ἐκείνος.

— Διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἔχεις ἀνόητον κύριον.

Κ. Γεωργιάδης

Λαϊκὰ γλωσσικὰ γυμνάσματα

Ἄσπρη πέτρα ξεξασπρη
κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο ξεξασπρότερη.

Ἄπὸ πίσω ἀπ' τὴν ἀσράνα
κάπια πάπ' αὐγὰ κ'λαβε.

Λαϊκὰ λογοπαίγνια

Ἐκαμα νὰ βῆγῃ κ' ἔπεσα
ἦτοι

Ἐκαμα ἐν αὐγῷ κ' ἔπεσα

Δέντρο ἴσθ' ῥάχη τοῦ πούλιου
ἦτοι

Δὲν τρώῃς (τρώγεις) τὴν ῥάχην τοῦ πούλιου.

ΩΡΑΙΟΤΗΣ - ΧΑΡΙΣ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐλάτρευον Θεὸν τῆς ωραιότητος, ἣν ἐκάλουν Ἀφροδίτην, ἐλάτρευον δὲ συνάμα καὶ τὰς τρεῖς θυγατέρας αὐτῆς, Ἀγλαΐαν, Θάλειαν καὶ Εὐφροσύνην, ἃς ἐκάλουν χάριτας· ἐδόξαζον δὲ, ὅτι ἡ θεὰ τῆς ωραιότητος δὲν πρέπει νὰ παρουσιάζεται ποτὲ ἄνευ τῶν χαρίτων, καὶ δικαίως, διότι ἡ ωραιότης, ὅσον τελεία καὶ ἂν ἦναι, ἀρέσκει μὲν πάντοτε, ἀλλὰ δὲν ἀρέσκει μετὰ θελητήρου ἂν δὲν συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τῶν χαρίτων. Ἡ χάρις ἐλκύει, ἡ χάρις θέλγει, ἡ χάρις πληροῖ τὴν ψυχὴν γλυκυτάτου αἰσθήματος, διὰ τοῦτο καὶ εἰς συγγραφεὺς γάλλος εἶπε καὶ λίαν ὀρθῶς:

Ἡ χάρις εἶναι πολὺ ωραιότερα τῆς ωραιότητος.

Ἡ χάρις ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὄψιν, εἰς τὸ ἦθος, εἰς τὰς πράξεις, εἰς τοὺς λόγους καὶ ἀποτελεῖ τὴν ιδιότητα ἐκείνην, ἣτις ἐλκύει καὶ θέλγει, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι φυσικὴ, ἀπλή καὶ οὐχὶ προσποιημένη· αἱ κατὰ προσποίησιν χάριτες, ἦτοι οἱ ἀκκιμοὶ (τσακίσματα, νάζια) εἶναι ἐλάττωμα καταστρέφον καὶ τὰς τυχόν ὑπαρχούσας φυσικὰς χάριτας, αἱ ὅποια καὶ μόνον ἔχουσιν ἀξίαν καὶ προσδίδουσι τοιαύτην εἰς τὸν ἔχοντα αὐτάς.

Κ. Γεωργιάδης.

Ὀρθογραφικαὶ ἀσκήσεις

Τὸ τρίτον ἤδη ἐξεδόθη τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον σύγγραμμα τοῦ κ. Ἰωάνν. Καρακατσάνη, διδάκτορος κλπ. Ἐν αὐτῷ κατ' ἰδίαν ὁλοῦς μέθοδον ἐκτίθενται πρακτικώτατα καὶ ἀπλοῦστατα οἱ διάφοροι κανόνες οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, διὰ τῶν παρατιθεμένων δὲ ἀπειρῶν παραδειγμάτων ὁ διεξερχόμενος τὸ πρακτικώτατον καὶ ἀριστόν τοῦτο σύστημα τῆς ὀρθογραφίας δύναται νὰ κατέχῃ πάντα τὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὴν ὀρθὴν γραφὴν τῶν λέξεων τῆς Ἑλλ. γλώσσης. Ἡ χρησιμότης τοῦ βιβλίου ἀνεγνωρίσθη παρὰ πάντων ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, καὶ ὁ τύπος δὲ ὀλόκληρος λίαν εὐφρόμως ἔγραψε περὶ αὐτοῦ ἐπαξίως. Τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν τὸ συνιστάμενον θερμώτατα ὡς ὠφελιμώτατον καὶ καταλλήλοτατον οὐ μόνον διὰ τοὺς μαθητὰς, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα ἔχοντα ἀνάγκην προαίρου τινὸς ὀρθογραφικοῦ βοηθήματος. Οἱ βουλούμενοι καὶ οἱ λαθόντες ἀγγελίας ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν κ. Ἰω. Καρακατσάνη, ὑποδιευθυντὴν τοῦ Λυκείου Συμπούλου, ὁδὸς Ἀκαδημίας 52, εἰς Ἀθήνας.

ΛΥΚΕΙΟΝ Κ. Ι. Χ. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικὸν Λύκειον τοῦ κ. Ι. Χ. Συμπούλου, εἶνε ἐν τῶν ἀρίστων ἐν τῇ ἀνατολῇ Λυκείων. Διατρέχον ἤδη τὸ δέκατον ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἔτος, ἀπέκτησε τοιαύτην φήμην καὶ τηλικαύτης χάρις ὑπολήψεως παρὰ πᾶσι διὰ τοὺς ἀγλαοὺς καρπούς καὶ τὴν ἐπαινετὴν πορείαν του ἐν τῇ μορφώσει καὶ ἐκπαιδεύσει τῶν Ἑλληνοπαίδων, ὥστε πᾶς οἷος δήποτε λόγος καθίσταται περιττός συνάμα δὲ καὶ ἀνεπαρκής.

Δέχεται μαθητὰς προτίμους, ἡμιτροφίμους καὶ διημερεύοντας. Οἱ διδάσκοντες καθηγηταὶ καὶ διδάκταλοι ὑπερβαίνουν τοὺς ἴδ., διδάσκουσι δὲ καὶ ξένας γλώσσας ἐπιμελητὰ ἐν τῷ καταστήματι αὐτῷ ἐνδιαιτώμενοι.

Τὸ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ἐπὶ τούτῳ περιέχει πάντα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὴν τελειότεραν αὐτοῦ καὶ ἀπόσκοπτον λειτουργίαν, κείττα δὲ ἐν τῇ ὁδῷ Ζωοδόχου Πηγῆς.

Τῆν ἐπιβλεψὴν ἐπὶ πάντων μετὰ πατρικῆς φιλοστοργίας καὶ ἐπιμελείας ἔχει ὁ ἀκάματος διευθυντὴς τοῦ Λυκείου κ. Ι. Συμπούλος καὶ ἡ πολύτιμος συνεργάτις αὐτοῦ ἀξιότιμος κυρία Σοφία Συμπούλου, τῆς ἐπιμονῆς τῶν ὁποίων καὶ ἀκόλου ἐνεργείας καὶ μεγάλης δραστηριότητος καρποὶ ἀνεκτίμητοι εἰσὶν οἱ ἀναριθμητοὶ μαθηταί. οἵτινες ἀπεροίτησαν τοῦ Λυκείου ἑλληνοπαιδίστατα καὶ ἠθικώτατα μεμρφωμένοι καὶ ἀρτίως πεπαιδευμένοι.

Οἱ φίλοι συνδρομηταὶ τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ θὰ λυπηθῶσι βεβαίως, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ μῆθωσιν ἐπὶ τέλους, ὅτι καὶ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ἐγένετο θύμᾳ λυμειῶνων τινῶν, οἵτινες ἐπακουσίωσθησαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλίας καὶ ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ δεῖξωσιν εὐγενῆ ἀλλ' ἀνύπαρκτα κινήματα πρὸς ὑποτήρησιν αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ ὅποιοι κληθέντες ἀπειράκις νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ἐαυτῶν ὑποχρεώσεις ἐκώφευσαν ἀτυχεῖδῶς, εἰς τὰς διακοσμοτροφίας καὶ εὐγενεῖς πάντοτε γενομέναις αὐτοῖς προσκλήσεις. Πειλήσκει, ὅτι ἢ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματά των, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπὶ μῆνας ἀνεβύλαμεν μέχρι ταῦδε, πάντοτε ὑποχωροῦντες ἡμεῖς, πάντοτε εὐγενεῖς φερόμενοι, ὡς ἐλπίζοντες. Ἀλλ' ἤδη ἐλάσαμεν πᾶσαν ἐλπίδα, καὶ ἀναγκαζόμεθα πλέον καὶ πρὸς στιγμιαίῳ νὰ ἀνακρίνομεν τοὺς μᾶλλον κωφεύσαντας καὶ παραργίζαντας ἡμᾶς. Ὁ ἐν Ἀθηναῖσι κ. **Μεδὸ Σεδάκτυλος** εἶνε ὁ πρῶτος καταχραστὴς μας! Ἐν Σμύρῃ ὁ κ. **Γεώργ. Γεράκης**, διδάσκαλος ἐν τινὶ λυκείῳ, ἐνὸς μᾶς ἤρωτά τοῦ νὰ πληρώσῃ καὶ τῶ ἐγγράψωμεν ἀπειράκις καὶ τῶ ἐστειλάμεν ἀνθρωπὸν μας, οὗ ἦτρον κατέρχεν ὁ ἄθλιος τὰς συνδρομὰς 32 συνδρομητῶν (τοῦ ἐξωτερικοῦ) καὶ 32 λευκώματα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀπειρῶν ταχυδρομικῶν μας ἐξόδων. Ἐν *Κίλικῃ τῆς Ρόδου* ὁ τέως παμψηφιστὸς ἡμῖν ἰατρός κ. **Ἐμμ. Κωνσταντινίδης** μὲ ὅλην τὴν βαρυτάτην ὑπόσχεσίν του, ἦν τῶ ἀπεσπασκίμεν διὰ ὀρυκτὰς ἐπιστολῆς μας, δὲν ἠδύνησε νὰ μᾶς σταίλῃ ἀποθόσκηρα συνδρομὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ α' καὶ β' ἔτους!!! Ἢ ἐν Σίγῳ εὐγενῆς δεσποινίς καὶ διδασκαλίςσιν ἄμα καὶ φίλῃ γνωστῇ **Μαρίκᾳ Ζώτου** δὲν ἠδύνηθημεν νὰ ἐνοσήσωμεν ἄχρι ταῦδε διατι δὲν μᾶς ἐστειλεν 20 συνδρομὰς, δι' ἃς τῆ ἀπεστειλάμεν κατ' αἰτησίν της καὶ ἀποδείξεις! Ἢ ἐν Σπάρτῃ ἀξιωμακόνοντος δεσποινίς καὶ διδασκαλίςσιν **Θ. Φεγγαροῦ** δὲν ἠθέλησε νὰ μᾶς γράψῃ οὔτε νὰ ἐπιστρέψῃ κἄν τὰ αἰτηθέντα φύλλα 40 συνδρομητῶν! Ἢ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ μεγαλεμποροῦπάλληλος κ. **Ξενοφῶν Ἐλαϊώτος** ἔκαμε καὶ αὐτὸς τὸ μέρος του, ὅσον ἠδύνατο! Σιωπηρῶς καὶ μυστικῶς καὶ μὲ ὑπερφάνειαν δὲν ἐστειλεν ἀκόμη ὅ συνδρομὰς καὶ 8 δραχμὰς ἐξ ἄλλου λογαριασμοῦ! Ἢ ἐν Προύδονι εἰς ἔραγς καὶ αὐτὸς κἄν τι τὰ ἐστειλεν ἀληθῶς, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐλάδομεν! Ἢ ἐν Κρήτῃ καλοθελητῆς τις ἄλλος, ὅστις διαμένει ἐνταῦθα καὶ μᾶς χαριετῆ μειδιῶν καὶ λέγεται κ. **Νικ. Σκαμνάκης**, δὲν ἠδύνηθη ὁ ἄνθρωπος νὰ εἰσπράξῃ οὔτε ὀβολὸν ἀπὸ 80 συνδρομητῶν, ὡν τὰ ὀνόματα, φαρδύ πλάτειά τεθειμένα, τῶν καλλιτέρων δὲ οἰκογενειῶν τῆς Κρήτης, τὸν διαψεύδουσι ἐπισημότατα! Εἰς μίαν ἐπιστολὴν του μᾶς ἐγγράφεν ὅτι ἐσυναξε κατὰ μῆνα δεκαράκια διὰ τὸ Περιοδικόν, ἀλλὰ δὲν ἔως εἶπε τί τὰ ἔκαμε τὰ δεκαράκια! Ἢ ἐν ἔργῳ χάριν, ἐπειδὴ εἶνε συμπατριώτης! Ἢ ἐν Ἰδρᾷ ὁ ἀλληγοδιδάσκαλος κ. **Κ. Καλλιγᾶς** ἠθέλησε καὶ θελήσας δὲν ἀπέστειλε τὸ ἀντίτιμον ὀκτῶ συνδρομητῶν, β' ἔτους, ἴσως ἐπειδὴ ἐγνώρισε τὸν ἀδελφὸν μας καὶ ἀντήλλαξε χαριετισμὸν καὶ ἐπιστολὴν! Ἢ ἐν Ἀργαλαστῇ Βόλου ἕτερος ὀνόματι **Εὐστ. Δεληγιάννης** ἐνόμισε καλὸν νὰ κρατήσῃ ὁ ἴδιος ἡ συνδρομὰς, ὅσας εἶχε εἰν εὐρέναιαν νὰ μᾶς ἐγγράψῃ, ὃ δὲ ἀξιώσιμος κ. **Κ. Μασσοῦρος**, διδάσκαλος καὶ αὐτὸς ἐν *Μαγούλιανᾳ*, προμαντεύων ὅτι δὲν θὰ ἦτο μόνος ὁ κωφεύων εἰς τὴν συνειδησίν του, ἦ ὅτι δὲν θὰ ἔκαμε κἄνεν πολὺ μεγάλο κακόν, ἐκράτησε καὶ αὐτὸς ὃ συνδρομὰς διὰ νὰ τὰς δαπανήσῃ αὐτὸς ἀντὶ ἡρώων, ὅπου ἠθέλει ὁ ἄνθρωπος!

Καὶ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι, ὡν ἔστιν ἀριθμὸς, ἀλλὰ χωρὸς οὐκ ἔστιν ἐν τῷ Περιοδικῷ πρὸς δημοσιεύσιν τῶν ἀνωτέρων ὀνομαστικῶν αὐτῶν καὶ ὑπομονὴ ἐν ἡμῖν!

Φίλτατε κ. **Η. Σταῖρα!** Ἢ ὑπόθεσις τοῦ διηγηματός σας εἶνε καλὴ πνίγεται τις ὅμως ἐν τῇ ἀλληγορίᾳ ἢ καλλίον ἐν τῇ μακρηγορίᾳ καὶ δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἦν πρέπει τὸ διηγημα ν' ἀφήσῃ. Ἢ μίμηται λοιπὸν ἀπέθῃ ἀνεπιτυχῆ. Πῶς ἐνομοιάτε ὅτι αἱ μιμήσεις γίνονται εὐκολώτερον! Ἢ ἰδέα σας τοῦ νὰ παύσητε τὴν ὕλικήν συνδρομὴν σας καὶ νὰ ἀρχίσητε τὴν πνευματικὴν, βλέπετε, ὅτι εἶνε πολὺ ἀπελπιστικὴ δι' ἡμᾶς!

Ἀγαπητὴ *Πολικὴ Ασπίς!* Ἐλαβον ὅλα τὰ σταλέντα καὶ τὸ ποίημά σου. Δὲν ἔχω χωρὸν ὅμως οὔτε νὰ σοὶ ἀπαντήσω ὅπως θέλω, ὅχι διὰ νὰ τὰ δημοσιεύσω. Παρατήρησε ὅτι δὲν ἔγραφα οὔτε περὶ Σεπτεμβρίου, οὔτε παιδικὴν ἡγῶν καὶ αἰνίγματα.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΔΩΡΩΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΠΡΩΤῃ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῷ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟῦ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟῦ

Ὁδὸς Πετράκη ἀριθ. 54

Δῶρα εὐθηναῖα, διαρκῆ, χρήσιμα

Ο Α' ΤΟΜΟΣ

τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ τοῦ ἔτους 1889 περιέχων σελίδας 104, πλήρεις ὠραίας, ὠρελίμου καὶ τερπνῆς ὕλης, κοσμούμενος δὲ καὶ διὰ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς δραχμῆς, διὰ δὲ τοὺς μὴ τοιοῦτους δραχμῶν δύο.

Ο Β' ΤΟΜΟΣ

τοῦ ἔτους 1890 περιέχων ἐπίσης σελίδας 104, ἀλλ' ἐπὶ χάρτον πλέον ἐκλεκτοῦ καὶ μετὰ καλλιτεχνικωτέρων εἰκόνων, ἀληθῆς θησαυρὸς τερπνῶν διηγημάτων, ποιημάτων κλπ. τιμᾶται καὶ οὗτος διὰ τοὺς συνδρομητὰς δραχμῆς, διὰ δὲ τοὺς μὴ τοιοῦτους δραχμῶν δύο.

Ο Γ' ΤΟΜΟΣ

τοῦ 1891 περιέχων 176 σελίδας ὑπερέχει τῶν δύο προηγουμένων ὡς πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσιν· κοσμούμενος δι' 80 εἰκόνων τιμᾶται δραχμῶν δύο διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ τριῶν διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους.

Ο Δ' ΤΟΜΟΣ

τοῦ νέου ἔτους 1892 ἀποτελεσθησόμενος ἐκ σελίδων 192 κοσμηθησόμενος δι' ἔργων τῶν καλλιτέρων παρ' ἡμῖν ποιητῶν καὶ πεζογράφων καὶ εἰκόνων εὐρωπαϊκῶν τιμᾶται δραχμῶν τριῶν διὰ τε τοὺς συνδρομητὰς καὶ τοὺς μὴ τοιοῦτους.

ΤΟ ΔΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ, βιβλίον περιέχον 32 μεγάλας σελίδας με ἐκλεκτὴν ὕλην καὶ ὠραίας εἰκόνας ἐκσελιδοῦς, τιμᾶται ἑπτῶν πεντήκοντα διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ δραχμῆς διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους.

ΠΑΝΤΑ

τ' ἀνωτέρω τιμῶνται δρ. ἕξ διὰ τοὺς συνδρομητὰς, δέκα διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους.

ΣΠΕΥΣΑΤΕ πρὶν ἐξαντληθῶσι **ΣΠΕΥΣΑΤΕ**

ΕΝ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ

Ἐμπορός τις εἶχε μεταβῆ εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου κερδίσας διὰ τοῦ ἔργου του πολλὰ χρήματα, ἀπεράσισε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τῆς συζύγου του, τοῦ τετραετοῦς υἱοῦ του Ἰωάννου καὶ τῆς τριετοῦς θυγατρὸς του Μαρίας. Ἐπεβιβάσθη λοιπὸν εἰς ἓν πλοῖον, ἀλλὰ κατὰ τὸν διάπλουον των κατελήφθησαν ὑπὸ τρομερᾶς τρικυμίας, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος (πιλότος) διεκήρυξεν ὅτι διέτρεχον τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων, διότι ὁ ἄνεμος ὤθει τὸ πλοῖον πρὸς τοὺς βράχους, ὅπου βεβαίως ἤθελε συντριβῆ. Ὁ δυστυχὴς ἔμπορος ἀκούσας ταῦτα, ἔλαβε μίαν μεγάλην σανίδα καὶ ἔδεσεν ἐπ' αὐτῆς δυνατὰ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ τέκνα του, ἤθελε δὲ νὰ δεθῇ καὶ αὐτός, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε, διότι τὸ πλοῖον προσκρούσεν εἰς τοὺς βράχους, ἤνοιξε, καὶ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ σανὶς, ἐφ' ἧς ἦσαν δεδεμένη ἡ μήτηρ μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς, δὲν ἐβυθίσθη, ἀλλ' ἐπέπλεον, ὁ δὲ ἄνεμος τὴν ὤθησεν ἐπὶ τινος νήσου, ὅπου ἡ μήτηρ λύσσασα τὰ σπανία, μεθ' ὧν ἦτο δεδεμένη, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν αὐτῆ καὶ τὰ τέκνα τῆς. Μόλις δ' εὗρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἡ πρώτη φροντίς τῆς ἦτο νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεόν, διότι τὴν ἔσωσε μετὰ τῶν τέκνων τῆς. Ἦτον ὅμως πολὺ λυπημένη, διότι ἔχασε τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ διότι ἐσκέπτετο ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια καὶ τὰ τέκνα τῆς ἤθελον ἀποθάναι ἐκ τῆς πείνης εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην, ἢ ἤθελον καταραχωθῆ ὑπὸ τῶν ἀγρίων θηρίων. Οὕτω θλιβερῶς σκεπτομένη περιεπάτει ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, ὅτε παρέτῆρσε πολλὰ δένδρα φορτωμένα ἀπὸ καρποῦς, ἔλαθεν ἓν ξύλον καὶ ἔρριψέ τινος αὐτῶν, οὗς ἔδωκεν εἰς τὰ μικρὰ τέκνα τῆς, καὶ ἐξ ὧν ἔφαγε καὶ ἡ ἴδια. Κατόπιν προχωρήσασα πλέον μακρὰν διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἀνακαλύψῃ καμμίαν κλύβην, ἐπίσθη μὲ μεγάλην τῆς λύπην, ὅτι εὗρισκοντο εἰς νῆσον ἔρημον, ἀκατοίκητον. Ἐν τούτοις κατὰ τὸν δρόμον τῆς εὗρεν ἓν μέγα δένδρον, ὅπερ εἶχε κοίλωμα καὶ ἀπεράσισεν ἐκεῖ νὰ διανυκτερεύσωσιν. Ἐκοιμήθη λοιπὸν ἐκεῖ μετὰ τῶν τέκνων τῆς καὶ τὴν ἐπιούσαν προέβη ὅσον ἠδύνατο περισσότερο εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, ὅπου ἀνεκάλυψε φωλαῖς πτηνῶν μετ' αὐγῶν, ἅτινα ἔλαθεν ἐπὶ τέλους ἰδοῦσα ὅτι δὲν εὗρισκοντο ἐκεῖ οὔτε ἄνθρωποι οὔτε ζῶα βλαπτικά, ἀφιερῶθη εἰς τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ καὶ ἐνησυχασίτω νὰ ἀναθρέψῃ ὅσον ἦτο δυνατόν καλλίτερον τὰ τέκνα τῆς· εἶχε μεθ' ἑαυτῆς ἓν Εὐαγγέλιον καὶ ἓν βιβλίον προσευχῆς, ἅτινα μετεχειρίσθη διὰ νὰ μάθῃ τὰ τέκνα τῆς νὰ ἀναγιώσκουν καὶ νὰ τὰ διδάξῃ νὰ γνωρίσωσιν τὸν θεόν· ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰωάννης τῆ λέγει :

— Μαμά, πῶς εἶναι ὁ μπαμπᾶς μου ;

Ἄγαπητόν μου τέκνον, τῷ ἀποκρίνεται ἡ δυστυχὴς γυνὴ κλαίουσα· ὁ μπαμπᾶς σου μετέβη εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἔχετε ἓνα ἄλλον πατέρα, τὸν ἀγαθὸν Θεόν. Εἶναι ἐδῶ, ἂν καὶ δὲν τὸν βλέπετε, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μᾶς στέλλει αὐτοὺς τοὺς καρποὺς καὶ αὐτὰ τὰ αὐγά, καὶ θὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα μας ἐν ὧσιν θὰ τὸν ἀγαπῶμεν μὲ τὴν καρδίαν μας καὶ θὰ τὸν λατρεύωμεν.

Ἢταν τὰ μικρὰ ἔμαθον νὰ συλλαβίζουν, ἀνεγίνωσκον μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως πᾶν ὅ,τι ἐμπεριείχτο ἐντὸς τῶν βιβλίων των καὶ ὠμίλουον περὶ τούτου ὅλην τὴν ἡμέραν, ἦσαν δ' ἀφ' ἑτέρου πολὺ καλὰ καὶ πολὺ ὑπήκουα εἰς τὴν μητέρα των.

Μετὰ δύο ἔτη ἡ δυστυχὴς αὐτὴ γυνὴ ἠσθένησε καὶ αἰσθανομένη ἐγγὺς τὸν θάνατόν τῆς, ἦτο κατ' ἀρχὰς πολὺ ἀνίσυχος διὰ τὰ δυστυχῆ τέκνα τῆς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠσύχασε σκεφθεῖσα, ὅτι ὁ θεός, ὅστις εἶναι τόσο ἀγαθός, θὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῶν. Ἐξηπλωμένη εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ δένδρου ἐκάλεσε τὰ τέκνα τῆς καὶ τοῖς εἶπε :

— Μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνω, ἀγαπητὰ μου τέκνα, καὶ δὲν θὰ ἔχητε πλέον μητέρα. Ἐνθυμηθῆτε ἐν τούτοις, ὅτι δὲν θὰ ἦσθε ὀλομόναχα καὶ ὅτι ὁ ἀγαθὸς θεὸς θὰ βλέπῃ, πᾶν ὅ,τι θὰ κάμνητε· μὴ παραλείψητε ποτέ νὰ τὸν παρακαλῆτε πρῶτ' καὶ ἰσπέρας. Σὺ ἀγαπητέ μου Ἰωάννη, φροντίζε πολὺ διὰ τὴν ἀδελφὴν σου, νὰ μὴ τὴν ἐπιπλήτῃς ποτέ, νὰ μὴ τὴν κτυπήσῃς ποτέ, εἶσαι πλέον μεγάλος καὶ πλέον δυνατός ἐκείνης· θὰ πηγαίνῃς νὰ ζητῆς καρποὺς καὶ αὐγά· ἤθελε νὰ εἰπῇ λόγους τινος καὶ εἰς τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε, διότι ὁ θάνατος τῆς ἐκλείσει τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὰ δυστυχῆ παιδιὰ δὲν ἠνόησαν ὅσα τοῖς εἶπεν ἡ μητέρα των, διότι δὲν ἐγνώριζον τί εἶναι ὁ θάνατος, καὶ ὅταν ἡ μήτηρ των ἦτο νεκρά, ἐνόμισαν ὅτι ἀπεκοιμήθη καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ κάμωσι θόρυβον, διὰ νὰ μὴ τὴν ἐξυπνήσωσιν. Ὁ Ἰωάννης μετέβη καὶ ἔφερε καρποὺς καὶ ἀφ' οὗ ἰδεῖσθησαν ἐπλάγιασαν πλησίον τοῦ δένδρου καὶ ἀπεκοιμήθησαν. Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἐξεπλάγησαν πολὺ, ἰδόντα ὅτι ἡ μήτηρ των κοιμᾶται ἀκόμη καὶ μετέβησαν νὰ τὴν σύρουν ἐκ τοῦ βραχίονος, διὰ νὰ τὴν ἐξυπνήσωσιν, ἐπειδὴ δὲ εἶδον, ὅτι ἐκείνη δὲν τοῖς ἀπεκρίνετο, ἐνόμισαν ὅτι ἦτο δυσαρεστημένη ἐξ αἰτίας των καὶ ἤρχισαν νὰ κλαίουσιν, νὰ ζητοῦν συγχώρησιν καὶ νὰ τῇ ὑπόσχονται, ὅτι θὰ ἦναι πολὺ φρόνιμα εἰς τὸ μέλλον.

Ματῆρ ὅμως ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τοῖς ἀποκριθῇ. Ἐστάθησαν ἐκεῖ πολλὰς ἡμέρας, ἕως οὗ τὸ σῶμα ἤρχησεν ν' ἀπόσυντίθεται. Πρωίαν τινὰ ἡ Μαρία ἐξέβαλε φωνὴν μεγάλην καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἰωάννην.

— Ἀχ, ἀδελφέ μου τὴν δυστυχῆ μετέρα μας τὴν τρώγου σκουλήκια ἐλθε τὰ τὴν γλυτόσωμεν· ἐλθε νὰ με βοηθήσῃς· ὁ Ἰωάννης ἐπλησίασεν ἀλλὰ τὸ σῶμα ἀνέδιδε μίαν ὀσμὴν τόσο ἰσχυράν ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ μένου ἐκεῖ καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ζητήσωσιν ἄλλο δένδρον διὰ νὰ κοιμηθῶσιν.

Τὰ δύο ταῦτα παιδιὰ δὲν παρέλειψαν ποτέ νὰ παρακαλῶσι τὸν θεόν, ἀνεγίνωσκον τόσο συχνὰ τὰ βιβλία των ὥστε τὰ ἔμαθον ἐκ στήθους· ἀπὸ ἀνεγίνωσκον πολὺ, περιεπάτουσιν ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ χόρτου καὶ συνεζῆτουσιν μετὰ τῶν ἡμέραν τινὰ λέγει ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν ἀδελφὴν του :

— Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἦμην πολὺ μικρός, ὅτι ἦμην εἰς ἓνα τόπον ὅπου ὑπῆρχον μεγάλα οἰκία καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι, ὁ πατήρ μου εἶχε πολλοὺς ὑπηρέτας, εἶχαμεν ἐπίσης ὠραία φορέματα· κατόπιν ὁ πατήρ μας ἔβαλεν εἰς μίαν οἰκίαν ἧτις ἐτρεχεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ ἐπειτα διὰ μιᾶς μᾶς ἔδασαν εἰς μίαν

σανίδα καὶ ἐβουθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον, καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ μας εἶπεν ὅτι ἦτο ἤδη εἰς τὸν οὐρανόν».

— Τοῦτο εἶναι μοναδικόν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία ἀλλ' ἐπὶ τέλους συνέβη, ἐννοεῖται, ὅτι ὁ θεὸς ἠθέλησεν, διότι γνωρίζεις καλῶς, ἀδελφέ μου ὅτι εἶναι παντοδύναμος.

Ἄλλο ἡ Μαρία εἶπεν. Ἐνδεκά ἔτη εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην. Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾗ ἐκάρηθητο εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης εἶδον νὰ πλησιάζῃ ἐν πλοῖον μὲ πολλοὺς μαύρους ἀνθρώπους. Κατ' ἀρχῆς ἡ Μαρία ἐφοβήθη καὶ ἤθελε νὰ κρυβῆ, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης τῇ εἶπεν· ἄς μείνωμεν ἀδελφὴ μου, δὲν γνωρίζεις καλῶς ὅτι ὁ πατήρ μας, ὁ ἀγαθὸς θεὸς εἶναι ἐδῶ, καὶ ὅτι θὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νὰ μᾶς κάμωσι κακόν; Οἱ μαύροι ἀνθρώποι ἐξεληθόντες εἰς τὴν ξηρὰν ἐξεπλάγησαν ἰδόντες τὰ δύο παιδιὰ ἔχοντα χρῶμα διάφορον τοῦ ἰδικοῦ των· τὰ περιεκύκλωσαν καὶ τοῖς ὠμίλουν, ἀλλὰ ματαίως διότι τὰ παιδιὰ δὲν ἤνθον τὴν γλῶσσαν των. Ὁ Ἰωάννης ὠδήγησε τοὺς ἀγρίους τούτους εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκοντο τὰ ὄστ᾽ τῆς μητρὸς του καὶ τοῖς εἰδήγηθη ὅτι ἦτο ἀποθαμμένη, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄγριοι δὲν ἠνόησαν τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἰωάννου. Ἐπὶ τέλους οἱ ἄγριοι τοῖς εἰδείξαν τὸ μικρόν των πλοῖον καὶ τοῖς ἔκαμον σημεῖον νὰ εἰσεέλθωσιν εἰς αὐτό. «Δὲν πολμῶ ἔλεγεν ἡ Μαρία, αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι μὲ τρομάζουν», ἀλλ' ὁ ἀδελφός της τῇ ἐγγυήθη καὶ τὴν ἐνεθάρυνε.

Ἐἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὸ πλοῖον ὅπερ τοὺς ἔφερεν εἰς τινὰ νῆσον ὀλίγον μακροσμένην καὶ κατοικοῦμένην ὑπὸ ἀγρίων· ὅλοι οὗτοι οἱ ἄγριοι ἐδέχθησαν τὰ παιδιὰ λίαν καλῶς, ὁ βασιλεὺς των δὲν ἔπαυε νὰ παρατηρῇ τὴν Μαριαν καὶ ἔθετε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας του διὰ νὰ δείξῃ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἐβράδυναν νὰ ὁμιλήσωσιν τὴν γλῶσσαν των ἀγρίων καὶ νὰ ἦναι ἐν γνώσει παντός ὅτι τοῖς ἀρώρα· ὁ Ἰωάννης ἔμαθεν ὅτι εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς λαοὺς τοὺς κατοικοῦντας τὰς πλησίον νήσους ὅτι ἔτρωγον τοὺς αἰχμαλώτους των, καὶ ὅτι ἐλάτρευον ἕνα μέγαν πίθηκον ὅστις εἶχε πολλοὺς ἀγαίους διὰ νὰ τὸν ὑπηρετῶσι καὶ διὰ τοῦτο, τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν πολὺ λυπημένα διότι ἀπεφάσιον νὰ ἐλθωσι νὰ μείνωσι μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους ἀνθρώπους.

Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ νυμφεῦθῃ τὴν Μαριαν, ἥτις ἔλεγεν εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἀγαπῶ μᾶλλον ν' ἀποθάνω ἢ νὰ εἶμαι σύζυγος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ἄσχημος. Διὰ τοῦτο δὲν θέλεις νὰ τὸν ὑπανδρευθῆς;» ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης. Ὁχι ἀδελφέ μου, τῷ ἔλεγεν ἐκείνη, ἀλλὰ διότι εἶναι κακός, δὲν βλέπεις ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν πατέρα μᾶς, τὸν ἀγαθὸν θεόν, καὶ ἀντὶ νὰ παρακαλῇ αὐτὸν πίπτει εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιον ἐνὸς ἀχρεῖου πίθηκου. Ἐκτός τούτου τὸ βιβλίον μας λέγει ὅτι ὀφείλομεν νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας καὶ νὰ τοῖς κάμωμεν καλόν, ἐδῶ δὲ βλέπομεν ὅτι ἀντὶ τούτου αὐτὸς ὁ κακὸς ἀνθρώπος φρονεῖ τοὺς αἰχμαλώτους του καὶ τοὺς τρώγει».

Μοὶ ἔρχεται μία ἰδέα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, «ἐὰν ἐκάμνωμεν νὰ καταστραφῇ αὐτὸς ὁ αἰσχρὸς πίθηκος, ἤθελον ἰδεῖ καλῶς, ὅτι οὗτος δὲν εἶναι θεός· πρέπει νὰ τὸν φραμακίσωμεν». Ἡ Μαρία συνήνεσε καὶ ὁ πίθηκος ἀπέθανε μετ' ὀλίγον. Οἱ ἄγριοι, οἵτινες εἶχον τὴν φροντίδα τοῦ πίθηκου καὶ ἦσαν ὡς ἱερεῖς του, εἶπον εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἡ Μαρία καὶ ὁ ἀδελφός της ἦσαν ἡ αἰτία τῆς ἐπελοθουσίας δυστυχίας καὶ ὅτι δὲν ἠθέλον δυναθῆ νὰ ἦναι εὐτυχεῖς, ἂν αὐτοὶ οἱ δύο λευκοὶ δὲν ἐφρονεῦντο. Ἀμέσως ἀπεφασίσθη νὰ κάμωσι μίαν θυσίαν εἰς τὸν νέον πίθηκον, τὸν ὅποιον ἔφερον καὶ ἔθεσαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ πρώτου, νὰ παρευ-

ρεθῶσιν εἰς αὐτὴν οἱ δύο λευκοὶ καὶ κατόπιν νὰ καῶσιν ὀλοζώνοντασι· Ὁ Ἰωάννης μαθὼν τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῖς εἶπεν· «ἐὰν ὁ πίθηκος ὑμῶν ἦτο εἰς θεός, δὲν ἠθέλον δυναθῆ νὰ τὸν φρονεῦσω· δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι εἶμαι πλέον ἰσχυρὸς ἐκείνου; Πρέπει νὰ λατρεύητε τὸν μέγαν θεόν, ὅστις εἶναι ὁ πλάστης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ οὐχὶ ἐν τῶσον αἰσχρὸν ζῶον· ὁ λόγος οὗτος ἠρέθισεν ὅλους τοὺς ἀγρίους, ἔδεσαν τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν ἀδελφὴν του εἰς δένδρα καὶ ἠτοίμαζοντο νὰ τοὺς καύσωσι, ὅτε εἰδοποιήθησαν, ὅτι μέγας ἀριθμὸς ἐχθρῶν ἤρχετο νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν νῆσον των· ἔσπευδον τότε ν' ἀντιπαραταχθῶσι κατ' αὐτῶν· συμπλέκοντα καὶ νικῶνται. Οἱ νικηταὶ ἄγριοι ἀφῆρσαν τὰ σχοινία, δι' ὧν ἦσαν δεμένα τὰ δύο λευκὰ παιδιὰ καὶ τὰ μετήγαγον εἰς τὴν ἰδικὴν των νῆσον, ὅπου ἐγένοντο δούλοι τοῦ βασιλέως. Ἐν τούτοις οἱ νέοι οὗτοι ἄγριοι ἔκαμον συχνὰ πόλεμον, καὶ καθὼς οἱ γείτονές των, ἔτρωγον καὶ οὗτοι τοὺς αἰχμαλώτους των.

Ἡμέραν τινὰ συνέλαβον πολλοὺς, διότι ἦσαν πολὺ ἀνδρεῖσι, μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ εἰς ἀνθρώπος λευκός, καὶ ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ἰσχυρός, οἱ ἄγριοι ἀπεφάσιον νὰ τὸν παχύνωσι πρὶν τὸν φάγωσι. Τὸν ἔδεσαν ἐντὸς μιᾶς καλύβης καὶ ὑπεγρέωσαν τὴν Μαριαν νὰ τῷ πηγαίνῃ νὰ τρώγῃ. Ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἠθέλε μετ' ὀλίγον φαγῶθῃ ἡσθάνθη μέγαν οἶκτον δι' αὐτόν, καὶ ἔλεγε, παρατηροῦσα αὐτὸν λυπηρῶς· Θεέ μου, λάβε οἶκτον δι' αὐτόν· ὁ λευκὸς οὗτος ἀνθρώπος, ὅστις ἦτο πολὺ ἐκπεπληγμένος, διότι εἶδε μίαν νέαν τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἐξεπλάγη ἐτι περισσότερον, ἀκούσας νὰ ὁμιλῇ τὴν γλῶσσαν του.

— Τίς σοὶ ἔμαθε νὰ ὁμιλῆς γαλλικῶς; τῇ λέγει.

— Δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα τῆς γλώσσης, ἦν ὀμιλῶ, ἀπεκρίθη ἐκείνη· εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς μητρὸς μου, καὶ αὕτη μὲ τὴν ἔμαθεν· ἔχομεν μάλιστα δύο βιβλία, τὰ ὅποια ἀναγινώσκωμεν ὅλας τὰς ἡμέρας.

— Ἄ θεέ μου, ἐφώνασεν ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶναι δυνατόν; ἀλλὰ κόρη μου, δύνασαι νὰ μοὶ δείξῃς τὰ βιβλία, περὶ ὧν μοὶ ὠμίλησας;

— Δὲν τὰ ἔχω, τῷ εἶπεν, ἀλλὰ πηγαίνω νὰ ζητήσω τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις τὰ φυλάττει καὶ ὅστις θέλει σᾶς τὰ δείξῃ.

Ἐξῆλθε τότε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἔφερε τὰ δύο ταῦτα βιβλία. Ὁ λευκὸς ἀνθρώπος τὰ ἠνοιξε μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀναγνώσας ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου· «αὐτὸ τὸ βιβλίον ἀνήκει εἰς τὸν Ἰωάννην Μωρίσην», ἐφώνασε·

— Τέκνα μου!... ἀγαπητά του τέκνα, ἔλθετε νὰ ἐγκακλισθῆτε τὸν πατέρα σας... Δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε πληροφορίας περὶ τῆς μητρὸς σας;

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Μαρία μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου, χύνοντες δάκρυα χαρᾶς· εἰς τὸ τέλος ὁ Ἰωάννης εἶπεν·

— Ἡ καρδιά μου μοὶ λέγει ὅτι εἶσαι ὁ πατήρ μου, ἐν τούτοις δὲν γνωρίζω πῶς τοῦτο εἶναι δυνατόν, διότι ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπεν ὅτι εἶχατε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ἐπεσα τῷ ὄντι εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτε τὸ πλοῖόν μας ἤνοιξε, διέκοψεν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, ἀλλὰ καταλαβὼν μίαν σανίδα, ἐβλάσασα εὐτυχῶς εἰς μίαν νῆσον.

Τότε ὁ Ἰωάννης τῷ εἶπεν ὅλα τὰ πράγματα ὅσα ἠδυνάθη νὰ ἐθυμῆθῃ· ὁ λευκὸς ἀνθρώπος ἔκλαυσε πολὺ, ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τῆς δυστυχῆς συζύγου του. Ἡ Μαρία ἔκλαιεν ἐπίσης πολὺ, ἀλλ' ἕνεκα ἄλλης αἰτίας·

— 'Αλλοίμονον, ἔλεγεν, εἰς τί χρησιμεύει ἡ ἀνεύρεσις τοῦ πατρός μας, ἀφοῦ οφείλει νὰ φρονεῖθῃ καὶ νὰ φαγωθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας :

— Πρέπει νὰ συντρίψωμεν τὰ δεσμά, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, καὶ νὰ σωθῶμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δάσος.

— Καὶ τί θὰ κάμωμεν ἐκεῖ, δυστυχῆ μου τέκνα ; εἶπεν ὁ Ἰωάννης Μωρίσης, οἱ ἄγριοι θὰ μάς συλλάβουν ἐκ νέου ἢ μᾶλλον θ' ἀποθάνωμεν τῆς πείνης.

— Ἀφήσατε ἐμὲ νὰ ἐνεργήσω, εἶπεν ἡ Μαρία· γνωρίζω ἓνα τρόπον ἀλάνθαστον διὰ νὰ σᾶς σώσω.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐξῆλθε καὶ ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν βασιλέα· ὅτε αὐτὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ τῷ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, ἔχω μίαν μεγάλην χάριν νὰ σᾶς ζητήσω, θέλετε νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ μοὶ τὴν παραχωρήσετε.

— Σοὶ τὸ ἄρκειζομαι, τῇ εἶπεν ὁ βασιλεὺς, διότι εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ.

— Αἶ, καλὰ· μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ λευκὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, τὴν φροντίδα τοῦ ὁποίου μοὶ ἀνεθέσατε, εἶναι ὁ πατὴρ ἐμοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου· ἀπεφασίσατε νὰ τὸν φάγητε καὶ ἐρχομαι νὰ σᾶς παραστήσω, ὅτι εἶναι γέρον καὶ ἰσχνός, ἐν ᾧ ἐγὼ εἶμαι νέα καὶ παχέια. Φάγετε ἐμὲ ἀντ' αὐτοῦ· μίαν μόνην χάριν σᾶς ζητῶ ἀκόμη, νὰ μοὶ δώσητε προθεσμίαν ὀκτῶ ἡμερῶν διὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἴδω περισσότερον χρόνον.

— Εἶσαι τόσο καλὴ, λέγει ὁ βασιλεὺς, ὥστε δὲν ἐπιθυμῶ δι' ὅλον τὸν κόσμον νὰ σὲ κάμω ν' ἀποθάνῃς· θὰ ζήσητε καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου καὶ ὁ πατὴρ σου. Σὲ εἰδοποιῶ μάλιστα ὅτι κατ' ἔτος ἐρχεται ἐδῶ ἐν πλοῖον πλήρες ἀνθρώπων λευκῶν εἰς τοὺς ὑπαίους πωλοῦμεν τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς ὁποίους δὲν τρώγωμεν, θὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγον καὶ θὰ σᾶς ἐπιτρέψω ν' ἀναχωρήσητε.

Ἡ Μαρία νύχαιστος πολὺ τὸν βασιλέα καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ της νύλσγει τὸν ἀγαθὸν Θεὸν ὅστις τῷ ἐπέπνευσε νὰ λάβῃ οἰκτὸν δι' αὐτήν. Ἐτραξε νὰ φέρῃ αὐτὴν τὴν καλὴν εἰδήσιν εἰς τὸν πατέρα της καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας τὸ πλοῖον περὶ οὗ τῇ εἶχεν ὁμιλήσει ὁ μαῦρος βασιλεὺς ἐβῆσεν καὶ ἡ Μαρία ἐπεβιβάσθη εἰς αὐτὸ μετὰ τοῦ πατρός της καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ἐβῆσαν εἰς τινὰ μεγάλην νῆσον κατοικουμένην ἀπὸ Ἰάπωνας.

Ὁ Δικαστὴς τῆς νῆσου ταύτης μαθὼν τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρίας, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· ἡ κόρη αὕτη δὲν ἔχει ἐν νόμισμα (εἶναι πτωχὴ) καὶ εἶναι κατακαυμένη ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀλλ' εἶναι τόσο καλὴ καὶ τόσο ἐνάρετος ὥστε δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν σύζυγόν της πλέον εὐτυχῆ ἢ ἂν ἦτο πλουσίαι καὶ ὠραία· παρεκάλει λοιπὸν τὸν πατέρα τῆς Μαρίας καὶ τῷ ἐζήτησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς γάμον. Ὁ Ἰωάννης Μωρίσης συνήνεσε καὶ ὁ δικαστὴς τὴν συνεζεύχθη καὶ ἔδωκε σύζυγον μίαν τῶν συγγενῶν του εἰς τὸν Ἰωάννην ἐζήσαν πολὺ εὐτυχεῖς εἰς τὴν νῆσον ταύτην θαυμάζοντες τὴν σοφίαν τῆς θείας προνοίας, ἥτις ἔλαβε τόσο οἰκτον καὶ εὐσπλαγχνίαν δι' αὐτούς !

Κ. Γ. Γεωργιάδης.

ΤΟ ΡΥΑΚΙ

Τρέχα εὐμορρο ρυάκι
Καὶ μπροστὰ ἂν ἀπαντήσης
Τὴ μηλίτσα, μὲ νεράκι
Δροσερὸ νὰ τὴν ποτίσης.

Νὰ ἀνοίξουνε τὰ φύλλα
Νὰ στολίσουν τὰ κλαδιά της
Εἰς ἐμὲ νὰ δώσῃ μῆλα
Κ' εἰς ἐσένα τὴ δροσιά της.

Γιατί Χριστέ μου 'πῆρες τὴ μανουλά μου!

ἀγκ... τάγκ... γλυκὰ σημαίνει ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὁ οὐρανὸς ὅλος φορεῖ γαλανὴ ὠραία στολὴ με ἀναριθμητὰ χρυσᾶ κεντήματα. Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πηγαίνουν με χαρὰν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἀκούσουν τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου.

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἑορτὴ τὴν ὁποίαν με χαρὰν καὶ με συγκίνησιν ἐορτάζουσι τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστὸς ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, λαμβάνει σάρκα καὶ ὅστ' αὐτὸς καὶ ἐρχεται εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σταυρωθῇ καὶ ἀποθάνῃ ὑπὲρ

ἡμῶν ὅπως σώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τὸν θάνατον.

Εἰς τὰ χεῖλη ὄλων τῶν Χριστιανῶν μία λέξις ἀναβαίνει τὴν στιγμὴν αὐτὴν «Εὐλογημένος ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.»

Μόνον ὁ Νίκος, παιδάκι 8 ἐτῶν, ἄγγελος σωστὸς δὲν ἔχει καρδίαν τὸ καυμένο νὰ εἶπῃ μετὰ τῶν ἄλλων «Εὐλογημένος ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.»

Τί ἔχει λοιπὸν ὁ Νίκος ;

Προσέξατε ὀλίγον καὶ τὸ μανθάνετε ἀπὸ τῶν ἰδίων.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακόπτων τοὺς λυγμούς καὶ τὰ δάκρυα εἰς τὰ ὅποια πρό μικροῦ εἶχεν ἀναλυθῆ καὶ γονατίζων πρό τοῦ ἐσταυρωμένου.

— Χριστέ μου λέγει γιατί μου 'πῆρες τὴ μανουλά μου ;

Τρέχει ἔπειτα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαμᾶς του, τὴν ζητεῖ ἐδῶ, τὴν ζητεῖ ἐκεῖ, εἰς τὴν κλίνην της, εἰς τὸ μαγειρεῖον παντοῦ... εἰς μάτην ὅμως.

Καὶ περιέρχεται πάλιν τὴν οἰκίαν φωνάζων : Χριστέ μου γιατί μου 'πῆρες τὴ μανουλά μου ; .....

Ταλαίπωρο παιδάκι, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος διέρχεται ἐν χαρᾷ καὶ εὐφροσύνῃ ἐπέπρωτο νὰ περάσῃς σὺ ἐν μέσῳ τούτης θλίψεως !

Αἱ κραυγαὶ καὶ οἱ θρήνοι τοῦ παιδιοῦ συνήθροισαν εἰς τὴν οἰκίαν του πολλοὺς γείτονας.

Εὐρον τὸν Νίκον κλαίοντα καὶ ὑδωρόμενον εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἐπαναλαμβάνοντα ἀδιακόπως τὴν φράσιν.

— Χριστέ μου διατί μου 'πῆρες τὴ μανουλά μου.

Εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ τὸν καθησυχάσουν οἱ γείτονας.

Ἐσυχάζει εὐκόλως παιδίον τὸ ὁποῖον χάνει τὴν μητέρα του ;

Μέσα εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν θρήνον καὶ τὸν κοπετὸν ἡ ἐκκλησία ἐσήμανε ἀπόλυσιν μετ' ὀλίγα δε λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ μητέρα τοῦ Νίκου ἐφάνη ἐπανερχομένη ἐκ τῆς ἐκκλησίας κρατοῦσα, εἰς τὰς χεῖρας τὸ ἅγιον ἀντίδωρον.

— Μητερούλα μου . . .
 ἔρριξε μίαν κραυγὴν ὁ Νίκος καὶ ἔπεσε λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

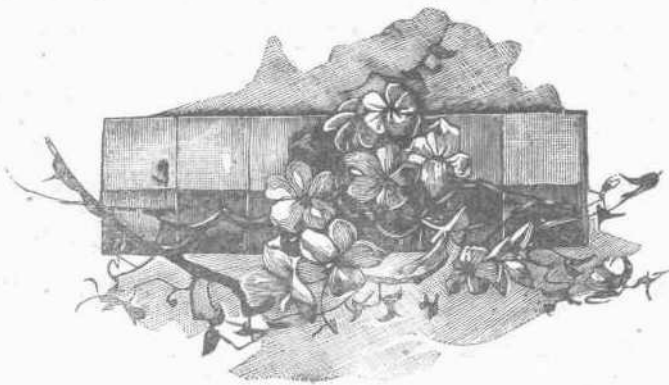
Τί εἶγε συμβῆ λοιπόν :

Ὡς λέγει ὁ Νίκος, ὁ Χριστὸς ἐκάμφθη ἀπὸ τὰ δάκρυά του, ἐλυπήθη τὸν πόνον του καὶ ἔφερε πάλιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν μαμὰ του· ὡς λέγει ὁμως ἡ μήτηρ του, ὁ Νίκος παρήκουσε τὴν διαταγὴν τῆς, τὴν παραμονὴν τοῦ Χριστοῦ ἔφαγε κρέας ἔμεινε ἀκοινωνήτος καὶ δι' αὐτὸ ἐτιμωρήθη καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἀπὸ τὸν Χριστόν.

Ἡ μαμὰ του τὸν ἐτιμώρησε διότι δὲν τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ὁ Χριστὸς ὁμως τὸν ἐτιμώρησε σκληρότερον· τοῦ ἔστειλεν ἓν ὄνειρον κακόν . . . ὅτι ἀπέθανεν ἡ μαμὰ του, τὸ ὅποιον ἔκαμε τὸν Νίκον παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν θλίψιν του.

Δὲν γνωρίζω ποῖον ἐκ τῶν δύο εἶναι τὸ ἀληθές. Πιθανώτερον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον λέγει ἡ μαμὰ του. Ὅπως ὁμως καὶ ἂν ἔγῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ πάθημα τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ πιστεύω εἰς τὸν Νίκον ὡς μάθημα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ γηστεύῃ καὶ θὰ προσεύχηται εἰς πᾶσαν τεσσαρακοστὴν ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ χάσῃ πάλιν ἕξαστα τὴν μαμὰ του.

Βελιῶ Α' Κοτσελοπούλου

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

Ἴνα προφυλάττηται τις ἐκ τοῦ κεραυνοῦ ἀνάγκη ν' ἀποφεύγῃ πᾶν ἤλεκτραγωγὸν σῶμα καὶ νὰ μὴ ἔγῃ οὐδεμίαν ἐπαφὴν μετ' αὐτοῦ, νὰ προσφεύγῃ δὲ εἰς τὰ ἀνηλεκτραγωγὰ· τοιαῦτα εἰσὶν, ὡς προερέθη, ἡ μέταξα, αἱ ρητίναι, ὁ κηρωτὸς (μουσαμᾶς), ἡ ὕελος, τὰ δέρματα φώκης καὶ υαίνης, ἡ δάφνη κτλ.

Ὅταν γίνωνται ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς ἀμέσως παρακολουθῇ βροντῇ, σημαίνει ὅτι λίαν ἐγγὺς ὑπάρχουσι τὰ σφόδρα ἤλεκτρισμα ἐπιτετακέναι νῆφει, ἐξ ὧν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἤλεκτραγωγὰ σῶματα ὠσαύτως ἤλεκτρισμα ἀρνητικῶς εἰσὶ, ἐκ τούτου καὶ κίνδυνος παραγωγῆς κεραυνοῦ.

Ἐν τοιαύτῃ θέσει εὐρισκόμενος πρέπει ν' ἀποβάλλῃ πᾶν μεταλλικὸν πρᾶγμα, νομίσματα κλπ. ἄπερ τυχὸν φέρεις ἐν τῷ σώματί σου.

Ἐὰν εὐρίσκησαι ἐκτὸς τῆς οἰκίας πρέπει νὰ ἴστασαι ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐπὶ ταπεινῆς θέσεως, Μὴ ἴστασαι ὑπὸ κτίριον καὶ μάλιστα ὑψηλόν, οὔτε ὑπὸ δένδρον καὶ μάλιστα ἤλεκτραγωγόν, οἷον ἰτέαν, λεύκη κλπ. Ἀπομακρύνθητι ἐξ ἄλλων ἀνθρώπων, ἢ ζώων καὶ εἰ δυνατόν καλύφθητι διὰ βερνικωμένου (κηρωτοῦ) ἱεπεδύτου, ἢ μεταξωτοῦ.

Τὸ 1819 πεσὼν κεραυνὸς ἐν τινὶ ἐκκλησίᾳ παρὰ τὰς Ἀλπεῖς ἔνθα ἱεροῦργουν τρεῖς ἱερεῖς, ἐκεραυνοδόλησε τοὺς δύο ὡς καὶ 80 ἐκκλησιαζομένους. Ὁ εἰς ἱερεὺς, ὧν ἐνδεδυμένος μεταξωτᾶ, οὐδὲν ὑπέστη.

Ὅπου καὶ ἂν μένης πρὸς προφύλαξιν μένε ἀκίνητος· διότι πᾶσα κίνησις ἀέρος, καὶ μάλιστα ὑγρασίαν ἔχοντος, συντελεῖ πρὸς τὴν ἔλξιν τοῦ κεραυνοῦ. Μὴ μένε πλησίον ὕδατος, οὔτε τόπου ὑγροῦ, διότι ἡ ὑγρασία ἔλκει τὸν κεραυνόν.

Ἐὰν τυγχάνῃς ἐντὸς οἰκίας μὴ ἴστασαι παρὰ καπνοδόχον· διότι ἡ ἐν αὐτῷ αἰθάλη (καπνία) εἶνε λίαν ἤλεκτραγωγὸν σῶμα· ἐκτὸς τούτου παράγεται ἐκ τῆς καπνοδόχου ρεῦμα ἀέρος, ὅπερ διευκολύνει τὴν κατὰπτωσιν τοῦ κεραυνοῦ· διότι πᾶσα κίνησις ἀέρος, συμβάλλει πρὸς διοχέτευσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ σπινθήρος. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ παράθυρα ἔστωσαν κεκλεισμένα, διὰ τῶν ὑέλων· αὐτὸς δὲ μένε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου, διότι καὶ οἱ τοῦχοι ἤλεκτραγωγοὶ εἰσὶ. Πάσαι εἰ δυνατόν, ἐπὶ ὑαλίνου πρᾶγματος καὶ καλύφθητι κηρωτῷ ἢ μεταξωτῷ ὑφάσματι. Τὸ ἐπικαθίξασθαι ἐπὶ αἰώρας ἐξερτωμένης ἐκ μεταξωτῶν σχοινίων καὶ ἐν μέσῳ θαλάμῳ εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον προφυλακτικῶν ἐκ τοῦ κεραυνοῦ.

Δύο γυναῖκες ἐν τινὶ δωματίῳ, πεσόντος κεραυνοῦ, ἐγένοντο κεραυνοδόλητοι, ἐρεύνης γενομένης εὐρέθησαν διαλελυμένοι ὄλαι αἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόρπαι καὶ καρφίδες, δι' ὧν ἔστερεοῦτο ἡ κόμη, ὁ δὲ θάνατος προῆλθεν ἐξ ἐγκεφαλικοῦ σισημοῦ. Ἄλλης γυναῖκος διῆλθεν ὁ κεραυνὸς σύρματι κείμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κατέστρεψεν αὐτὸ καὶ ἐφόνευσε ταύτην.

Ἐὰν ἔπεσέ που κεραυνὸς μὴ μετάβηθι ἀμέσως ἐπιτοπίῳ· διότι συμβαίνει ἐνίοτε νὰ καταπέσῃ δις καὶ τρίς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως.

Ἐν καιρῷ κεραυνῶν μὴ θορυβῆι, οὔτε κροῦε κώδωνας ἐκκλησιῶν· διότι, ὡς ἐρέθη, ἡ τοῦ ἀέρος κίνησις ἐν ὑγρασίᾳ μάλιστα διευκολύνει τὴν κατὰπτωσιν τοῦ κεραυνοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ κεραυνὸς πίπτει ἐπὶ τοῦ κωδωνοστασίου καὶ κατέρχεται διὰ τοῦ σχοινίου τοῦ κώδωνος, ὑγροῦ ὄντος.

Πρὸς προφύλαξιν ἐκ τοῦ κεραυνοῦ τῶν κτιρίων μεταχειρίζονται τὸν κεραυναγωγόν, ἀποτελούμενον ἐκ ράβδου σιδηρᾶς εἰς αἰχμὴν ληγοῦσης, καὶ τεθειμένης καθέτως μεμονωμένης, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς στέγης καὶ συνεχρομένης μετὰ ἠλεκτρικοῦ σύρματος μεμονωμένου καὶ ἀπολήγοντός ἐντὸς φρέατος ἢ βάθους γῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐχρῶντο πρὸς προφύλαξιν ἐκ τῶν κερυνῶν τὰ ῥηθέντα ἀντι-κεραυνικά φυτὰ καὶ δέρματα. Ὁ αὐτοκράτωρ Αὐγουστος μεγάλως ἐφοβεῖτο τοὺς κερυνούς· ὅθεν ὅταν ἤστραπτε καὶ ἐβρόντα ἐνδύετο δέρματα φώκης καὶ ὑάινης, καὶ κατέφευγεν εἰς βελὺ ὑπόγειον ἐπίτηδες κτετακερασμένον ἐν τῇ οἰκίᾳ του· διότι ἐδόξαζον τότε ὅτι ὁ κερυνὸς οὐδὲως εἰσδύει κατὰ βέλους ὑπὸ τὴν γῆν πλέον τῶν 5 μέτρων. Ἦδη ὁμως ἐβεβκιάθη ὅτι εἰσδύει μέχρι τῶν 10 μέτρων. Ὁ Τιβέριος ἐν κερυνοβόλῳ καιρῷ ἐπέθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον δάφνης. Οἱ δὲ καυκλήροισι προσεκόλλωνται ταινίας ἀνηλεκτραγωγῶν δερμάτων, οἷον φώκης, ὑάινης, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ἰσθῶν.

Οἱ Ἑρῆες, καθ' Ἡρόδοτον ἐξ ἀρχαιότητος ἐποχῆς ἵνα προφυλαχθῶσιν ἐκ τῶν κερυνῶν ἐξετόξευον τὰ βέλη κατὰ τῶν νεφῶν. Ὁ δὲ Νουμάς, ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς, κατώρθωσεν ἵνα πίπτῃ ὁ κερυνὸς κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προκίρῃσιν. Τοῦτο ἐργαζόμενος καὶ ὁ Τύλλος Ὁστίλιος ἐγένετο ἐξ ἀποτυχίας κερυνοβλήτης. Ἴσως μετεχειρίζετο ὁμοίον τρόπον τῇ μεθόδῳ τοῦ Φραγκλίνου.

Ἐν συνόλῳ οἱ ὄροι τῆς προφυλάξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν κερυνῶν συνοψίζονται εἰς ταῦτα.

Μὴν ἴστασαι ἐν καιρῷ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν παρὰ τὰς ἀκροπόδας.

Ἀπόθεσον μακρὰν σοῦ πᾶν μεταλλῶδες πρᾶγμα.

Ἀπόφευγε ὅσον δύνασαι τὴν ἐπαφὴν τῶν τοίχων, καὶ πάτει, εἰ δυνατόν, ἐφ' ὑελίνου βάλθρου, ἢ ἐπὶ τμήματος ὑφάσματος μεταξωτοῦ ἢ καὶ βερνικωμένου.

Ἐσω περιβεβλημένος ὑφάσματι μεταξίνῳ.

Ἐσεὶ δὲ ἀσφαλέστερος, ἐὰν ἐπικαθήσῃς ἐπὶ αἰώρας (κούνιας) κρεμαστῆς διὰ χορδῶν μεταξίης ἐν μέσῳ θαλάμου.

Ἀπόφευγε ὅσον δύνασαι τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος· λοιπὸν μὴ ἀνοιγόκλειε παράθυρα καὶ θύρας, ἀλλ' οὔτε περιπάτει.

Ἐάν ποτε εὐρίσκησαι ἐξωθεν τῆς οἰκίας, αὐδέποτε κατάφευγέ ὑπὸ μέγα δένδρον, καὶ μάλιστα εὐρισκόμενον ὄλως μεμονωμένον· ὡσάντως μὴ κατάφευγε κάτω τῶν κτιρίων. Ἀπόφευγε τὸ ἴστασθαι ἐφ' ὑψηλοῦ γηλόφου, οὔτε γοργὰ μὴ βιάδιζε, καὶ ἐφιππος μὴ μένε.

I. ΠΥΡΡΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ἡ μικρὰ Μαρία, ἐνῶ τὸ πρῶτ' ἔπιπε τὸ γάλα της, τὸ ἔχυσε καὶ ἐλέρωσε τὸ καινούργιο φορεματάκι της.

— Τί ἀπρόσεκτη ποῦ εἶσαι ὅταν πίνῃς τὸ γάλα σου! τῇ λέγει ἡ μήτηρ της· τὸ μισὸ τὸ ἔχυσε ἐπάνω εἰς τὸ φορεμά σου!

— Δὲν πειράζει, μαμά, εἶνε τόσο πολὺ τὸ γάλα, ὥστε ὅσο καὶ ἂν χύθηκε πάλι ἔμεινε ἀρκετὸ διὰ νὰ χορτάσω.

Σιγαλὸς Αἰριαλὸς

Ἡ μικρὰ Μαρία ἔλεγε εἰς τὴν ἀδελφὴν της Ἐλένην, ὅταν ὠμίλουσιν περὶ ἡλικίας:

— Τί μοὺ κάμνεις καὶ σὺ τὴν μεγάλην; Δύο χρόνια μὲ περῆς τώρα, μετὰ δύο χρόνια θὰ σὲ φθίσω!

Μπαμ-Μποῦμ

Ὁ μικρὸς Νίκος παίξει μὲ ἓνα ψιττακόν.

— Μὴ τὸν ἐγγίξῃς, μικρὲ μου, τῷ λέγει ὁ κύριος τοῦ ψιττακοῦ· θὰ σὲ σιμπήσῃ.

— Διατί;

— Ἐπειδὴ δὲν σὲ γνωρίζε.

— Τότε λοιπὸν εἰπέτε του τὸ ὄνομά μου· ὀνομάζομαι Νικόλαος.

Ἀστὴρ τῆς αὐγῆς

Εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ἦσαν πολλοὶ ξένοι ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ὠμίλει περὶ τινος

ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἦτο πάντοτε σοβαρὸς καὶ δὲν ἐγέλα ποτέ.

— Κι' ὅταν τὸν γαργαλοῦν, τί κάμει τότε; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος μετὰ περιεργείας.

Μικρὰ Δουλὴ

Τὸν μικρὸν Γεώργιον καταλαμβάνει ὁ πατὴρ του ζωγραφοῦντα ἐπὶ τοῦ ἀθακίου του ἀντὶ νὰ μελετᾷ:

— Αὐτὸ ποῦ κάμνεις, Γεώργιε, τῷ λέγει, εἶνε ἄλογον...

Ὁ Γεώργιος δεικνύων τὸ ἀθακίον του:

— Ὅχι, πατέρα δὲ εἶνε ἄλογον... πετεινὸς εἶνε!

Γερναλὸς Φαριανὸς

Ἐν τῷ σχολεῖῳ κατὰ τὸ μάθημα τῆς ἱερᾶς ἱστορίας ὁ Τάκης σκαλίζει τὸ θρανίον μὲ τὸν σογᾶν. Ὁ διδάσκαλος τὸν ἐρωτᾷ ἀποτόμως:

— Ποῖος ἔκαμε τὸ σύμπαν, Τάκη;

— Δὲν τὸ ἔκαμα ἐγὼ, διδάσκαλε.

— Δὲν τὸ ἔκαμες σὺ; ἠρώτησεν ὀργισθεὶς ὁ διδάσκαλος.

Ὁ Τάκης ἔντρομος:

— Ἐγὼ τὸ ἔκαμα, ἀλλὰ δὲν τὸ ξανακάμνω!

Πέτρος Βαρτάελ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δημιώδη αἰνίγματα)

Ἀνίγμα 221

Καρακάξα μακρονούρα
Γληγορομαγειρευτούρα

Ἀνίγμα 222

Κούτσουρο ἀπ' τὸ βουνὸ
Κυλάει κ' ἔρχεται ἐδῶ
Καὶ γίνεται πρωτόγερος!

Ἀνίγμα 223

Ὁ Γυιὸς μ' ὁ κοντοθῶρος
Μὲ τὰ πολλὰ ζωνάρια.

Ἀνίγμα 224

Σαῖτα κοκκινόφτερη
Τῇ γῇ τρυπᾷ καὶ βγαίνει!

Ἀνίγμα 225

Φράγγα γδύνεται
Φράγγος ντύνεται

Ἀνίγμα 226

Ἄψυχος ψυχὴ δὲν ἔχει
Καὶ ψυχὴ βροντοβολεῖ
(Δι' ἄλυσιν εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Κατὰ τὴν μετακόμισιν τοῦ γραφείου ἀπωλέσθη ὁ κατάλογος τῶν ὀνομάτων τῶν φίλων συνδρομητῶν, οἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν πρὸς λύσιν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων. Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα συλλεγόμενα ἐξ ἄλλων σημειώσεων, θέλουσι δημοσιεῦθαι εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος.

Φαντάζομαι σήμερα ποῖον ἐνθουσιασμόν, ποῖαν χαρὰν ἀνέκφραστον θὰ ἔχωσιν οἱ μικροὶ μου φίλοι, ὅταν θὰ λάβωσι τὸ ἀγαπητόν των Παιδικὸν Περιοδικὸν τοῦ ὁποῖου ἐστερήθησαν ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας!

Σήμερα δύνναμαι ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε νὰ ἦμαι ὑπερήφανον διότι ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης διακοπῆς μου ἠσθάνθην ὅποῖαν ἀγάπην τρέφουσι πρὸς ἐμὲ οἱ μικροὶ μου συνδρουηταί.

Τίνος ἐπιστολὴν νὰ δημοσιεύσω πρώτην; Καὶ εἶναι ἄρα δυνατόν νὰ δημοσιευθῶσιν ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβον;

Πανταχόθεν ἐλάμβανον γραμματάκια πικρὰ παραπονεμένα σσάζοντα δάκρυ καὶ ἀποπνεόντα στεναγμούς διὰ τὴν μικρὰν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

— Μήπως, ἀλλ' ὡ θεέ μου δὲν δύναμαι νὰ τὸ σκερθῶ, διεκόπη ἡ ἔκδοσίς σου;

— Ἀλλὰ ποῖος σοὶ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ μὲς ὑποβάλλῃς εἰς τοιαύτην στενοχωρίαν;

— Τρόμος καὶ φόβος μὲ καταλαμβάνει ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως κλπ. εἶναι αἱ συνήθειαι φράσεις αἰτινῆς στολιζοῦσι τὰς ἐπιστολάς των μικρῶν φίλων μου. Καὶ εἶχον δίκαιον.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

— Τὸ γραφεῖον τοῦ Παιδικῶν Περιοδικῶν μετεφέρθη ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πετράκη, ἀριθ. 34 συνοικία Ροδακιοῦ πλησίον των Δικαστηρίων καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως.

— Εἰς τὸν ἐγγράφοντα δύο συνδρουητάς (ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του) ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον τῆς προσπληρωμῆς τῆς συνδρουητικῆς δωρῶ τὸ Λεύκωμα, **τρεῖς** τὸν Α'. τόμον τοῦ Περιοδικῶν, **τέσσαρας** τὸν Α'. καὶ τὸ Λεύκωμα, **πέντε** τὸν Β', τόμον, **ἕξ** τὸν Β'. καὶ τὸ Λεύκωμα, **ἑπτὰ** τὸν τρίτον, **ὀκτὼ** τὸν τρίτον καὶ τὸ Λεύκωμα, **ἐννέα** τοὺς τρεῖς τόμους καὶ τὸ Λεύκωμα, **δέκα** πάντα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐπὶ ἑν ἀκόμη ἔτος τὸ Περιοδικὸν δωρεάν ἂν δὲν ἐπιθυμῇ νὰ ἐγγράφῃ τοῦτους μὲ τὴν ἐπιτροπομένην ὑπὸ τοῦ Περιοδικῶν ἔκπτωσιν 20 %.

— Θυμῶ κατῆκον μου νὰ τιτῆσω εἰς

τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν τακτικῶς ἐκδιδόμενον ἀπὸ τριετίας ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστου μηνὸς δὲν ἦτο δυνατόν, καθυστερήσαν ἐπὶ τρεῖς μῆνας νὰ μὴ γεννήσῃ διαταγμούς εἰς τὴν καρδίαν των ἀναγνωστῶν του καὶ νὰ μὴ ἐγειρῇ τὸν γόλον αὐτῶν ἐναντίον τῆς διευθύνσεως ἧτις ὅμως ἐξ ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς της περιστάτικῶν ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ ἢ μᾶλλον νὰ ἀναστειλῇ ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὴν ἔκδοσίν του.

Ἦδη ὅμως λήθη εἰς τὸ παρελθόν.

Τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν Σᾶς χαιρετᾷ καὶ αὖθις ἀγαπητοὶ μου φίλοι μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν καὶ ἐπιμέλειαν καὶ μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον μεθ' οὗ μέχρι τοῦδε εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως ὑμῶν. Ἔχον δ' ὑπ' ὄψει τὴν παρὰ πάντων ὑμῶν ἐπαινεθεῖσκαν μέχρι τοῦδε πορείαν του, φρονεῖ ἀδιστακτικῶς ὅτι οὐ μόνον θέλει τύχει τῆς συγγνώμης ὑμῶν διὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην παράλειψιν, ἀλλ' ὅτι θέλει ὑποστηρίξῃ ἐκθύμως καὶ αὖθις παρ' ὑμῶν καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ εὐχόμενον ὑμῖν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας, χωρεῖ πλήρως θάρρους καὶ ἐλπίδος εἰς τὴν εὐγενῆ σταδιοδρομίαν του. Χαίρετε.

τοὺς ἐν Ἀθήναις μικρούς μου φίλους τὸν ἐπιμελῆ διανομέα μου Ἀρῆστον Γεωργιάδην. Πᾶσα προσορὰ γινομένη πρὸς αὐτὸν εἶναι εὐσπλαγγνία, εἶναι ἀνακούφισις μικρὰ των πολλῶν ἀναγκῶν του καὶ δαίγμα εὐχαριστίας συγχρόνως ἐκ μερῶν σας διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ ταχεῖαν διανομὴν τοῦ φύλλου.

— Καὶ κατὰ τὸ ὅποιον δὲν θὰ δυσχερστήσῃ βεβαίως τοὺς καλοὺς μου φίλους. Εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος θέλω δημοσιεύσει τὰ ὀνόματα ὅλων ὅσοι καθυστεροῦν τὴν συνδρουητικὴν των, διότι οὐδένα ἠνέγκασα διὰ τῆς βίας νὰ γείνη φίλος μου. Ἐκείνοι οἱ ὅποιοι ὑπέγραψαν τὰς ἀγγελίας μου νομίζω ὅτι ἔχουν καθῆκον νὰ σεβασθῶσι τὰς ὑποχρεώσεις των.

— Πᾶσαι αἱ πληρωμαὶ ἐνεργοῦνται ἐπὶ ἀποδείξει ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικῶν κ. Ν. Α. Κατσαλοπούλου.